

Les dones tenim una cosa, que no volem que ens toquin;...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

... la religió!

(Del discurs de la senyoreta Sastre, en el miting de la Lliga, de diumenge a la tarda, a Sant Celoni).

Any III - Núm. 125

Barcelona, 8 de novembre de 1933

Preu: 20 cèntims

EL TUSSO NEGRE per a Joan March i Ordinas (a) Verga

Era amb el cor neguitós per una esperança cada dia defraudada per un felix esdeveniment que mai no arribava, que esperàvem poder atorgar la nostra famosíssima i preudíssima condecoració a l'ingegerrim noi de cal Verga (a) Joan March i Ordinas.

Arribat ja el faust esdeveniment que ha situat l'honorable contrabandista, aferista i multimilionari en el pla preeminent de l'actualitat, no del país solament, sinó fins de Gibraltar i tot, com podríem deixar, nosaltres, els seus agrats i fidels protegits, de concedir-li amb la més unànime unanimitat l'envejable i envejable Tussó Negre?

Gràcies a l'abandonament que ha fet el jove Verga (a) Joan March i Ordinas, de la residència on havia estat reclò fins avui sota la més implacable de les tiranies i a desgrat de tots els esforços dels infinits i incomptables Emilianos que s'havien interessat per la seva alliberació, gràcies a la seva gesta gloriosa, que ha de moure dintre no gaire temps les llines dels més il·lustres poetes a cantar-la en metres abrindats, gràcies al seu heroisme — nou Hèctor —, gràcies a la seva astúcia — nou Ulisses —, gràcies al seu talent — nou Enèas —, podríem tornar a fumar tabac de contraban.

Els nostres paladars estaven eixarxats, els nostres bronquis estaven oburats, els nostres pulmons tenien ja una ranera anunci de les pitjors congestions, obligats com estàvem a fumar l'infecte tabac de l'Arrendatària. Ara, amb l'alliberament del gran balear podem tornar a emplenar els nostres organismes de la refinada nicotina del tabac que importà el senyor Joan March i Ordinas, lliure de tot fisc i a preus assequibles a totes les butxaques.

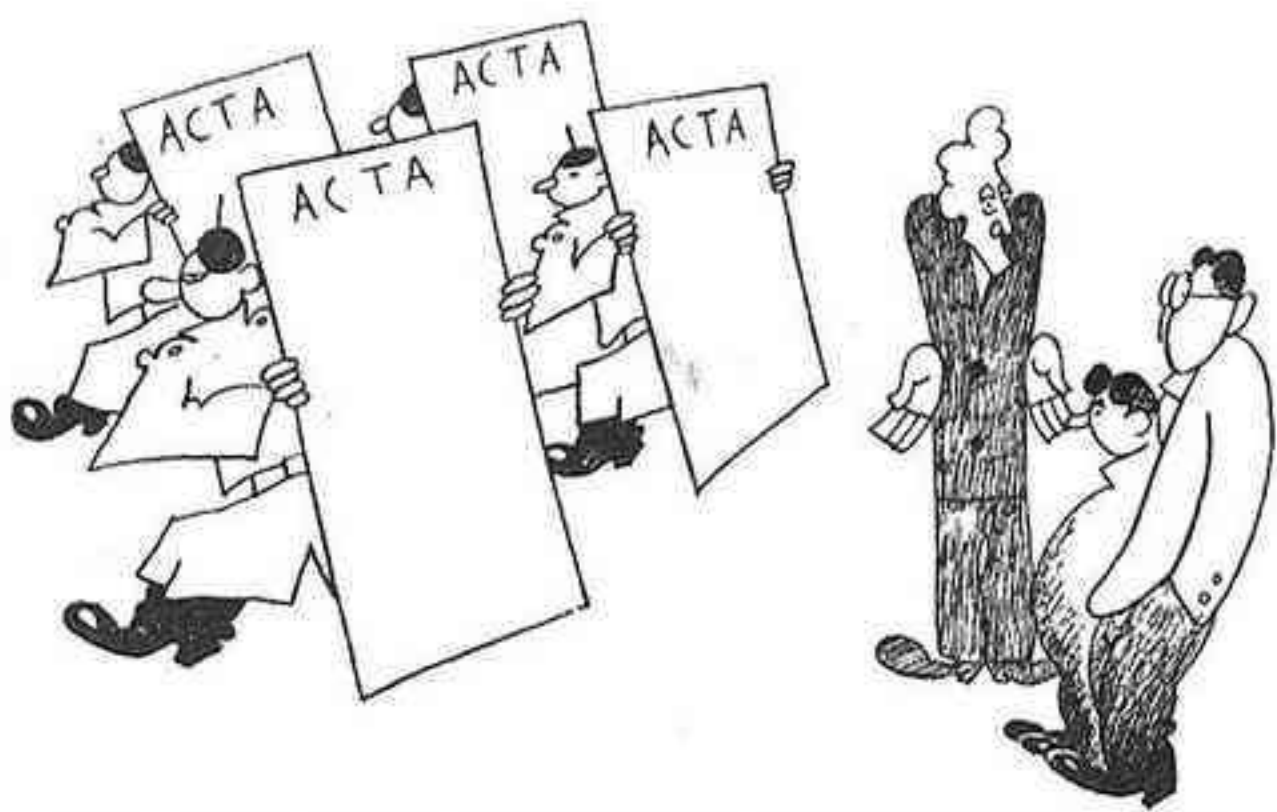
La benaurada circumstància d'un govern format sota la inspiració del gran Emiliano Iglesias, que com tots els lectors de premsa diària saben, ha estat un dels més fermes defensors i agents de negocis del potentat mallorquí, la bella coincidència d'aquest ministeri, treballat ja pels clams dels honoradíssims periòdics *Informaciones* i *La Libertad*, i pels emocionants articles d'Azorin, ha permès que s'obrisin les portes de la presó per a deixar sortir-ne l'abnegat lluitador del comerç lliure.

No podia quedar-s'hi indefinidament esperant el resultat de les eleccions — que qui sap per on tiraran — ni, un cop elegit membre del Tribunal de Garanties podia deixar d'escollir la veu del deure que el cridava a formar-ne part, i per tot això i per moltes altres coses més és que el senyor March s'ha traslladat a Gibraltar.

Agrats per un cantó pel canvi de règim tabacal que ens permetrà la seva actuació fora de la presó, no podíem tampoc deixar d'admirar el seu inestimable poder de convicció per arribar a fer entendre a l'ànima pura i honesta del senyor Hernàiz que el deixés anar-se'n d'aquell infecte catau on sofria tant, igual en l'espíritual que en el material. Així és que teníem de fer-lo ingressar a la nostra estimadíssima ordre per més d'una raó.

N'hi ha una altra també, i és que, ell, amb tot i sacrificar-se proporcionant-nos esplèndides aportacions de tabac de contraban, es sacrifica també fumant tabac de l'Arrendatària.

Joan March i Ordinas (a) Verga, rebeu el nostre homenatge. Afegiu-lo a la llarguíssima llista que haureu rebut de tots els Gil Robles, Pemans, Urraques Pastores, Cardenals Segures, Alfonso i altres personalitats del més pur i més ferm patriotisme parasitari.

ELS ESCRUPOLS DE L'UNIO SOCIALISTA DE CATALUNYA —No sé pas què hi veieu, amb això dels escamots!

L'ESQUERRA HA DE GUANYAR PERQUE SI

Les diades de novembre que han de fer trontollar les urnes

Es prepara l'incendi del Reichstag!

Les grans jornades d'octubre, que tant d'èxit varen tenir entre les tietes dels escamots, tindran, aquest novembre, una segona part que s'assegura que ha d'ésser de resultats més positius ja que va dirigida directament a guanyar les eleccions.

El Directori de l'Esquerra, per tal d'aconseguir-ho, ha organitzat una sèrie de festivals més lluïts els uns que els altres fins arribar a la traca final, que ha de deixar astorats els enemics del partit i, per tant, de Catalunya, i ha de fer sortir de les urnes la llista tan penosamente confeccionada.

Les jornades de novembre seran, doncs, emocionants.

Han començat ja amb l'ensenyament lliure i laic al Paral·lel, on el retorn de la llibertat ha produït el millor dels efectes.

Aquesta llibertat, que per una part s'atorga, per l'altra s'excusa amb l'excusa que en període electoral no es poden imposar multes.

Ve després la satisfacció dels electors de les barriades extremes amb el «complexi's» posat per l'Alcalde a l'acord de l'Ajuntament relatiu a la concessió dels autobusos Torner.

Com que aquesta concessió no ha de posar-se en marxa fins al cap de tres mesos, que ha d'estar muntada la fàbrica dels cotxes, i d'ací tres mesos ja s'hauran fet totes les eleccions, si el senyor Torner no complia, els diputats i els regidors no hi tindran cap culpa. I si els tenedors de cartes han cobrat, mel sobre fulloles, que diuen els castellans traduïts al català.

El tercer festival del programa té per objecte destruir la campanya portada per la Soli, que els escamots diuen que és pagada per la Lliga, i aconseguir que els obrers votin, i votin per l'Esquerra.

Els números d'aquest festival han d'ésser les vagues resoltes després d'uns dies de difícils negociacions i pocs abans de les eleccions, a favor dels obrers i per força. Hi ha la de llum i força i, sobre tot, la de transports. En aquesta, el senyor Macià tindrà ocasió de lluir.

s'hi perquè els obrers demanen que la jubilació, en comptes d'ésser a 65 anys, sigui a 55, i això representa jubilar el 50 per cent del personal i, per tant, donar feina a altres tants obrers parats. I, com que els jubilats cobren veuir, podrà complir les promeses fetes a Terrassa, pagant els altres.

Totes aquestes diades van, cada una, a conquistar un sector de l'opinió. Però, com en els cartells de focs artificials, ha d'haver-hi un joc que agradi a tothom i provoqui un moviment unànim. Una cosa així com l'incendi del Reichstag.

Sembla, però, que en mig de tota l'Esquerra hi ha una certa inquietud, perquè es diu si s'ha descobert o no s'ha descobert un complot per atemptar contra la vida del President de la Generalitat. Evidentment, si els enemics de l'Esquerra portessin les coses per aquest camí, no hi ha dubte que a Catalunya es produiria un moviment sentimental semblant al del 12 d'abril.

De totes maneres, l'Esquerra en seria totalment absent i acceptaria l'adhesió general únicament com un tribut al patriotisme del moment, però sense cap compromís per part d'ella pel que fa al futur. I, no cal dir que els culpables serien castigats severament.

UN COP D'ESTAT A L'ESQUERRA

El general Dencàs es fa seu el partit

Per tal de portar l'ofensiva electoral al tren que cal per perdre d'un cop les eleccions, descontent dels mitjans democràtics o cosa així dels senyors Companys i Tauler, el doctor Dencàs, general dels escamots, els ha tret de l'organització electoral i se'n ha apoderat ell. A aquest efecte, ha deixat per llogar el pis de la Via Laietana i n'ha llogat un al carrer de Fontanella i, sobre tot, s'ha incautat dels fons destinats a les eleccions per fer-les pel compte dels escamots.

Sembla que aviat els enemics de l'Esquerra es donaran compte del canvi. I l'Esquerra també.

UNA INFORMACIÓ SENSACIONAL

Joan March, s'ha escapat o no s'ha escapat? Tot fa suposar que, escapant-se, no s'ha escapat

El dia 4, que era dissabte i fèiem setmana anglesa, vàrem rebre el següent telegrama:

«Madrid, 3 (Urgent). — S'ha escapat el senyor March de la presó d'Alcalá de Henares. La notícia ha causat gran sorpresa. El Govern ha pres mesures. — Corresponsal.»

Immediatament telegrafíem al nostre corresponsal:

«Barcelona, 4 (Urgent). — Amplieu notícies.»

I tot seguit rebérem un telegrama aclaratori que deia:

«Madrid, 4 (Urgentíssim). — Aclarem notícia anterior. March no

Barcelona. Quan vàrem veure l'efecte que això li havia produït per la cara que ens féu l'uxier de la Presidència del Consell, sortírem i anàrem als waters, ens posàrem un bigoti, tornàrem a entrar, diguérem que a Barcelona havíem estat de la U. P. i ara érem uns radicalassos, fórem rebuts immediatament.

Ensenyàrem el primer telegrama al senyor Martínez Barrios, el llegí, mirà la data i va dir:

«Es cert. Li ensenyàrem el segon, el llegí, mirà la data i digué: —Es cert.»

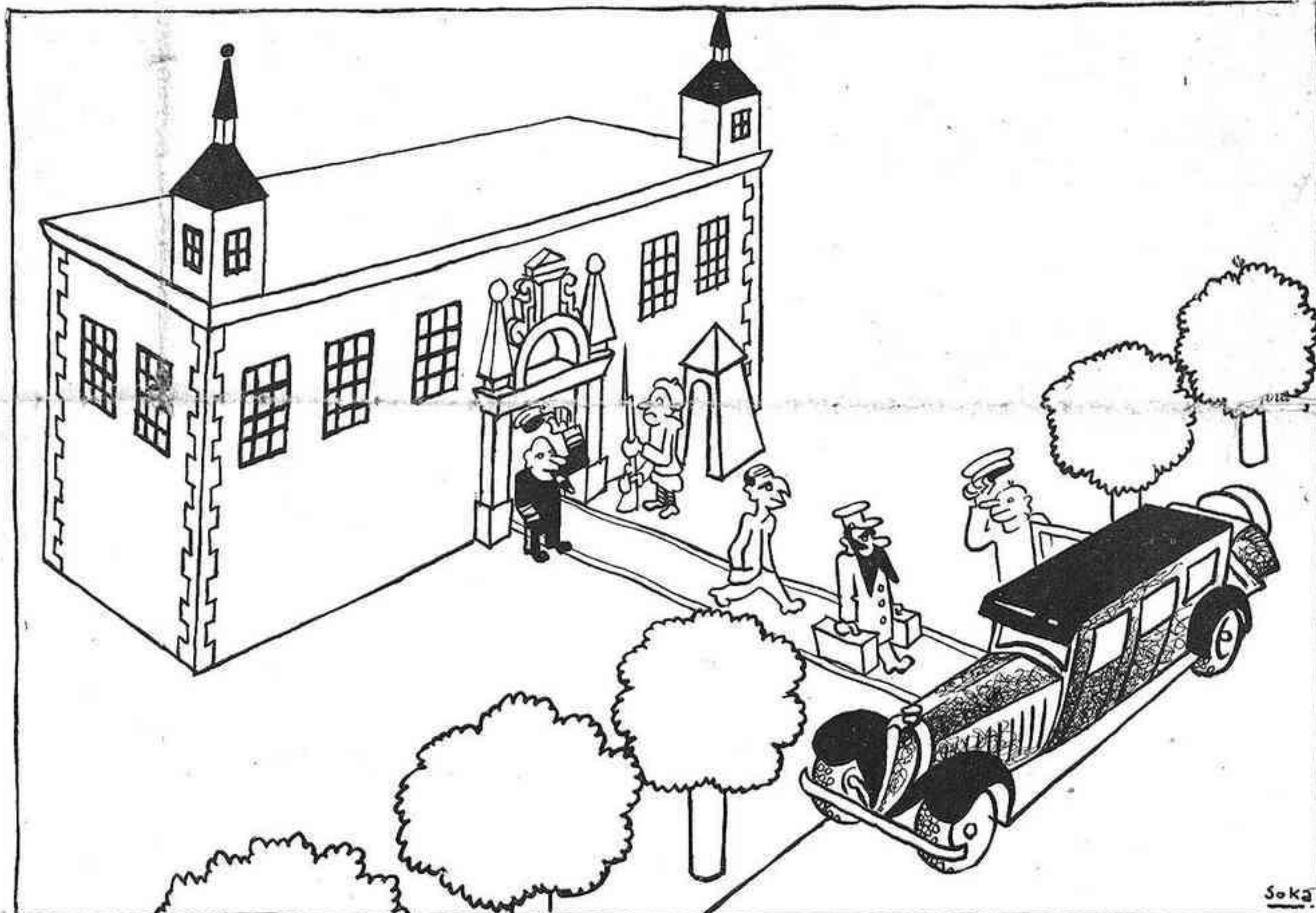
un per als infants que, trobant-se amb un reclús ja adult, es malmenessin i l'altre perill que els infants dolents que anaven entrant fessin retornar dolent a don Joan, que ja era bo. Era, doncs, precis, traslladar-lo i se'n parlà seriósament. Alguns proposaven portar-lo al Tribunal de Garanties, que l'hauria garantit, i es feren les gestions oportunes. Els senyors Loperena i Layret es portaren com bons companys en molt alt grau.

Però se'n parlà massa i la cosa es va igualar. D'això vingué que els senyors Loperena i Layret fossin suspesos per tres anys de tot

El Govern s'en ocupa

—Ja està.

—Doncs el Govern se'n ocupa. Però mentre se'n ocupava es presentava una altra qüestió: les presons costaven a la República molts milions i total per res, perquè si eren plenes deien que hi havia opressió i si eren buides, representaven una despesa inútil. Aleshores el senyor Pi i Sunyer, que és un tècnic, digué que tot es podia resoldre i explicà que als estrangers indesitjables se'ls expulsava perquè els seus països se'ls tinguessin a casa. Si féssim el ma-

A tal senyor, tal honor.

s'ha escapat, la notícia no ha causat sorpresa; el Govern no ha pres mesures. — Corresponsal.»

Davant d'uns aclariments semblants, vàrem agafar l'avió i ens plantàrem a Cuatro Vientos. Tot seguit agafàrem una manuela i ens n'anàrem a veure el senyor Martínez Barrios.

El què ens diu el cap del Govern El senyor March no s'ha escapat

Ens costà molt d'ésser rebuts pel cap del Govern en dir-li que érem uns radicals de tota la vida i de

I tot seguit aclarí:

—Don Joan s'ha escapat i no s'ha escapat. Si escapàssim és el que ha fet don Joan, don Joan s'ha escapat. Sinó, no s'ha escapat perquè ha de tenir en compte que va sortir amb permís del cap de torn de la presó i en companyia d'un oficial, amb el qual està encara i en un autobús Torner que li va enviar el senyor Grau Jassans.

De manera que, en realitat, don Joan segueix pres, encara que en llibertat.

—Però, si és a Gibraltar!

—I per què no pot estar pres a Gibraltar? A veure, digui-m'ho, per què no hi pot estar pres?

—Així, doncs, per què ha marxat?

—Es que no ha marxat. Ha estat, simplement, traslladat.

—Vostè, que és intel·lectual, ho comprendrà tot seguit. Fou traslladat de la presó de Madrid a la d'Alcalá perquè a Madrid no hi estava segur. Hi havia un complot per fer-lo escapar! Aleshores si que s'hauria escapat. Però fou traslladat a Alcalá de Henares i el perill quedà conjurat.

Don Joan a Alcalá

—Però — seguí explicant el cap del Govern —, la presó d'Alcalá no era una presó, sinó un reformatori per a infants i, al cap de poc temps d'anar-hi el senyor March vàrem voler que, degut al règim beneficiós en extrem per als reclusos, se'ns feia gran a passes de gegant, de tal manera que els seus familiars no eren a temps a allargar-li la roba. Però, a més a més de gran, es tornava bo i aleshores ens podíem trobar amb dos perills,

càrcer públic per acord del Directori de l'Esquerra, però continuàrem en els càrrecs públics perquè l'acord es referia a no donar-los-n'hi més dels que ja tenien.

Però, miri si tenien raó, que el mateix dia que don Joan sortia del Reformatori els senyors Layret i Loperena eren indultats per l'Esquerra.

I és que l'Esquerra té un ministre al meu ministeri i pot saber de què va.

La vida al Reformatori

—I diu que no hi estava bé al Reformatori?

—Vostè comprendrà que el Govern no pot donar massa comoditat als reclusos; el pressupost no ho permet. Al Reformatori d'Alcalá els infants i, per tant, don Joan, hi tenen un piset modest, amb sala de rebre, bany, billar, biblioteca, calefacció i menjador particular a l'habitació; les cambres han d'ésser pavimentades de mosaic i s'obliga els reclusos a tenir-hi catifes i cortinatges i, perquè s'acostumin al tracte social, se'ls fa rebre visites fins a dos quarts d'onze de la nit i han de menjar de l'«Hosteria del Estudiante». Com pot veure, el reglament és dur, sobre tot per un home de salut delicada.

Nosaltres tenim la seguretat que si hagués pogut tenir al seu costat l'Emiliano, don Joan hauria pogut suportar aquest règim, però no va poder ésser perquè l'Emiliano era ja adult. Però com que ell també s'hi va fer, calgué traslladar-lo.

—On?

—Esperi's. Posi un títol que digui «El Govern se'n ocupa».

teix amb els nostres? Home, ens els tornarien perquè els tinguéssim nosaltres, va insinuar en Botella Asensi. Ai, no hi havia atinat, digué aleshores el ministre del Treball. Com que jo sóc ministre del Treball...

Però aquesta conversa donà la solució, perquè jo vaig dir: i si els regaléssim les presons? I aleshores tothom va dir que era una gran pensada i vàrem acordar començar de repartir els presos i miri, ja hem començat.

—Ah, ja han començat?

—Veurà, començar, començar, no hem començat; però es pot dir que hem començat. Perquè veurà, encara no hem regalat cap presó, però ja hem regalat personal. De fet, hauria d'ésser el governador de Gibraltar el que se'n cuidés, perquè don Joan és tan de Mallorca com de Gibraltar, que és el país del contraban. Però per aquesta vegada no volem donar-li més feina.

Per ara se'n cuidarà l'oficial de presons senyor Vargas. Mentre don Joan esgoti en companyia del senyor Vargas no hi cap mena de dubte que segueix pres; de manera que tot el rebombori dels enemics del Govern és perfectament injustificat i castigarà amb tot rigor a les persones que facin circular rumors i insídies perquè per alguna cosa hi ha llibertat d'impremta; per no usarla, com fan les persones ben educades.

Dit això el cap del Govern ens clavà la porta pels nasos.

El ministre de Governació tanca les fronteres

Sortint de la Presidència vàrem anar a veure al senyor Rico Abp-

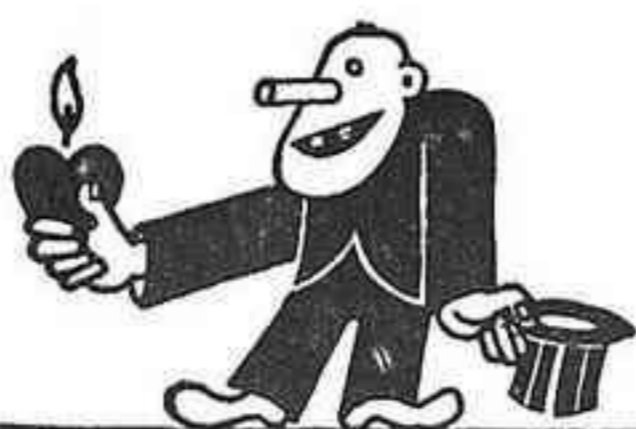
Avui, nit, al TIVOLI ESTUDIO CINAES PRESENTA EN SESSIÓ DE GALA

exclusivas presentan FEBRER & BLAY un film de G.W. PABST con CHALIADINE

Notes. Aquest film no es projectarà a cap altre saló de Barcelona durant l'any actual. Es despaxen localitats per aquesta sessió i dies consecutius.

amb el cor a la mà

lo. Ens rebé molt amablement i, per obsequiar-nos ens féu portar uns guàrdies d'Assalt perquè, si volíem, ens hi esbravéssim.

—Pegue usted!— digué—. Yo se lo permito; no tenga miedo, que no le va a pasar nada.

Ens excusàrem dient que no fumàvem ni bevíem ni pegàvem als guàrdies. Només, diguérem, acceptàrem unes respostes.

—Buen, buen..., pregunte. Pero a mi hubiera gustado más que hubiese pegado a un guardia.

—Es verdad que va fer tancar les fronteres quan el senyor March ja era fora d'Espanya?

—Naturalmente. Si no, no hubiera podido salir; de lo que se trataba era de encerrarlo fuera. Ahora no podrá entrar.

El que ens diu el director de Duanes

Visitàrem després el director de Duanes. El trobàrem molt preocupat i li preguntàrem si era perquè el senyor March havia passat la frontera.

—De cap manera, ens contestà. Això era qüestió dels duaners anglesos. Si ells l'han deixat passar... El que em preocupa és que, quan vulgui, tornará a entrar.

—Tornará a entrar? Però si les fronteres estan tancades!

—I vostè es pensa que entrarà com vostè o jo? Entrarà de contraban! Com el seu tabac.

El director de Presons ens tranquil·litza

Però el director de Presons ens tranquil·litza.—No passarà res perquè també s'entrarà de contraban, ens diu, una presó a Gibraltar. Actualment, per la Direcció de Museus, es van numerant les pedres de la d'Alcalá i s'enviaran per petites expedicions. Un cop a Gibraltar només caldrà muntar-la al voltant de l'Hotel-Rock, que és on s'estatja el senyor March, i ja el tenim segur. L'únic que cal és, mentrestant, tractar bé el futur presoner perquè no és mogú, perquè si li donés per viatjar, el transport de les pedres de la presó ens resultaria car. L'Estat, doncs, ha contractat amb la direcció de l'Hotel un estatge d'una classe superior a la que paga el senyor March per tenir-lo content i sobre tot, quiet.

Una carta del senyor March

Hem vist una carta del senyor March que diu:

—Querido Emiliano: Sabrás que me encuentro en esta de Gibraltar de salud, de Azania gracias. Suerte que el contrabando me distrae un poco, pero estos hoteles son infames y me matarían si no salgo de ellos.

Ahora me doy cuenta de que ya me había acostumbrado a mi confortable cárcel que, al menos, tenía condiciones. En ti confío, pues, y en mis otros amigos para que con la habilidad tradicional me la traigas a Gibraltar. Sólo así me sentiré libre como antes y mi salud no se resentirá. Una vez nuestro edificio, os será fácil pasarlo haciéndolo de contrabando. Tuyo que lo es, Juan March.

Van mil pesetas; no te las malgastes.

L'Estat hi surt guanyant

Vàrem córrer a veure el director de Presons per xerrar-li el text de la carta que havíem llegit.

—Veu si es bon home? Encara ens estalviarà diners. Però que no ho sàpiga que ja ho volíem fer, perquè diria que li fem una infàmia.

Hi ha un misteri

Atabalats per aquesta informació, amb un mal de cap que no hi vàiem, vàrem entrar a una farmàcia.

—Ens donarà una aspirina?— diguérem a l'apotecari.— Amb això de l'afar March tenim un mal de cap que no hi veiem.

—Si, es un asunto muy misterioso. Yo creo que toda la clave del problema está en saber por qué, para qué, cuándo, dónde, cómo, por quien, para quien y de qué eran unos inyectables que fueron comprados en la farmacia de Alcalá. Todo lo demás que se diga son paparuchas y ganas de despistar.

Quan el farmacèutic, molt amable, ens presentà l'aspirina i el got d'aigua, ens trobà estesos a terra, morts com tots els morts.

L'enterrament es verificarà demà a dos quarts de cinc de la tarda. Es paga l'assistència.

VIES URINÀRIES DEFECTES SEXUALS POLICLINICA FARRE PIJOAN

RAMBLA DE CANALETES, 11, 1.er

Mercat d'ocasions

Compra - Venda - Canvi de mobles i tota classe d'objectes

TOT D'OCASIO

Corés, 414 - Telèfon 30422

LA RUPTURA ENTRE EL SENYOR MACIÀ I ELS PERIODISTES

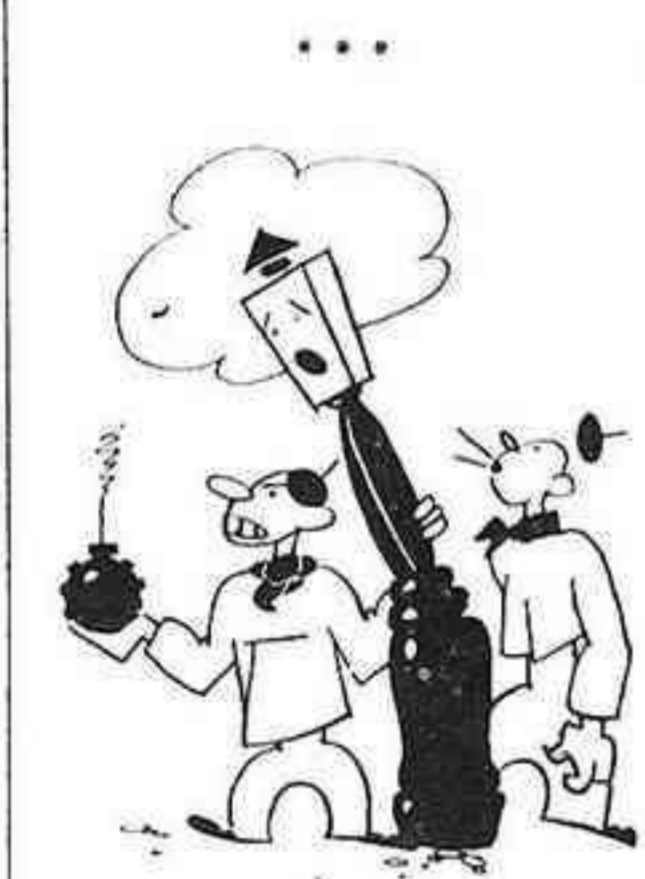
Les relacions entre el senyor Macià i els periodistes, no han tingut mai el grau de cordialitat que uns i altres haurien desitjat.

Hom ha pogut constatar-ho prou bé amb el darrer incident de què ha donat compte la premsa local.

Com sap tothom, l'últim dia que el senyor Macià va rebre els informadors, ho feu assistit dels senyors Santaló i Companys. Possiblement, el primer fou cridat perquè fes por als periodistes, ensenyant-los les dents; el senyor així l'actitud de l'ex-ministre de mica de confiança i evitar una escampada general.

En efecte, tal com havia estat previst, el senyor Santaló va acabar, com té per costum, per enredar-ho tot. La Noche epigràfica així d'actitud de l'ex-ministre de Marina: «Un buen capote del señor Companys».

Home... Montero...!

—Apagant fanals i encenent «bombetes», ja no podem quedar a les fosques.

UN ESPONTANI

L'entrevista aquesta a què ens referim tingué una segona part. Després que el senyor Macià hagué cominat els periodistes, dient-los que segons com reportessin la conversa (se acabaven de celebrar no els rebria més, el senyor Santaló va avançar unes passes i va dir, amb la seva acostumada eloqüència, que el personalment (ja en sap!) contestaria la lletra que els repòrters van enviar a don Francesc Macià, protestant contra les agressions dels periodistes.

—Ja veurà — va fer un repòrter —, vostè pot contestar-la o no aquesta lletra. Però el destinatari, és el senyor Macià.

LA BORSA LA VIDA

COTITZACIONS

Fuga-zot i de March	3-XI-933
March's (or)	3,000.000
Autobuseries de Barcelona, S. A.	8
Cartes Torner (a varis)	40.000
Coaligadora Esquerrana	375
Esquerra Solitària, S. L.	210
Lliga-cames (país)	105
Eskam-Ots Som's	7-10

L'alça, no per esperada menys sorprenent, de Fuga-zot i de March, i la puja dels March's or és la nota sensacional de la darrera setmana. Sembla que aquests aconteixements han fet augmentar el nombre de nous rics del país.

Això, i la gran inflació a que ha arribat el paper electoral, fa que els demés valors es mantinguin en situació estacionària.

Eskam-Ots Som's s'ha ressentit de la mala acollida de les seves últimes emissions, i segueix amb tendència a la baixa, bo i arrossegat a Esquerra Solitària, S. L., que les havia emparat.

Autobuseries de Barcelona, S. A. ha aconseguit l'aval de l'Alcaldia, cosa que representa un respir per als possedidors de Cartes Torner, que ja les consideraven paper mullat.

EL SENYOR MACIÀ REB ELS PERIODISTES
—Digue'ls-hi si volen fer-me alguna pregunteta.

ELS BENS FLORALS

MUSIQUES ELECTORALS

Nyigo nyigo nyigo, calces de paper — totes les musiques passen pel carrer.

Músics fins i drops músics excel·lents, mig raïm mig figa, i músics dolents.

Quin soroll que mouen per tots els cantons! Uns toquen masurques; altres, ngodons;

aquests, Marselleses; aquells, Segadors; i l'Himne de Riego que és el més galdós.

També hi ha qui toca la Internacional i fins — amb sordina — la Marxa Reial.

Passen i repassen els vots mendicant. Mireu-los com vénen; quina fila fan!

Nyigo nyigo nyigo, calces de paper — totes les musiques passen pel carrer.

El primer que passa: el senyor Macià, que tocant el bombo ens vol fer plorà.

Porta gran comparsa apta en fer soroll, per tot allà on sonen mouen gran trontoll.

Dencàs, amb la berra, la trompa, en Gassol,

Aragai, timbales, l'Artemi, el flaviol,

en Companys, la gralla, en Riera, el fagot, Rovira i Virgili, — pobret! — el que pot,

en Sunyol, la gaita, Masip, el trombó, i toca campanes, ai! en Santaló.

Còm que desafinen, per passà per bons, engueuen enlaire la caixa dels trons.

Nyigo nyigo nyigo, calces de paper — totes les musiques passen pel carrer.

Ara s'ens acosten, amb el violí, el senyor Hurtado i el senyor Lluhi,

i ara en Martí Esteve, i ara en Nicolau, i en Tona Xibera, i en Xirau Palau,

mentre en Terradelles, de posat cortès, fa mil reverències amb el corn anglès;

i en Vilalta, en Comes, en Duran Reynals i altres que els segueixen com senyors formals.

I als nois de la Lliga, trempats i valents, els hi van fent figa tots els instruments.

L'Esquerra s'accontentarà també amb les minories.

La Coalició s'accontentarà també amb les minories.

Els radicals no s'accontentarien amb les minories.

L'escamot Forcades ha decidit afitar-se cada dia.

En Joan March diu que tornarà quan li ho demanin.

I UN BE!

Don Pere Coromines no serà fel·lí fins que no tanquin tots els music-halls.

El senyor bisbe s'ha fet del B. O. C.

Els del B. O. C. s'han fet de Nosaltres Sols.

Diu que els de Nosaltres Sols no els volen perquè ja no serien sols.

Mossèn Brunet combrega amb llesques de pa sucat amb tomàquet.

El senyor Vallès i Pujals pensa editar novament el seu famós Elogi de Catalunya, per tal de renovar els seus llorers. Ens ha dit que les ovacions que acolliren la publicació d'aquesta obra li van deixar un record tan agradable que voldria refrescar-lo.

Hem de cridar l'atenció sobre la única propaganda que està duent a terme un partit polític que no cal anomenar.

Aquest partit suborna els seus electors amb la promesa d'un parell de mitjons Molfort's. Davant de tal promesa, són moltes les conviccions que han trontollat lamentablement.

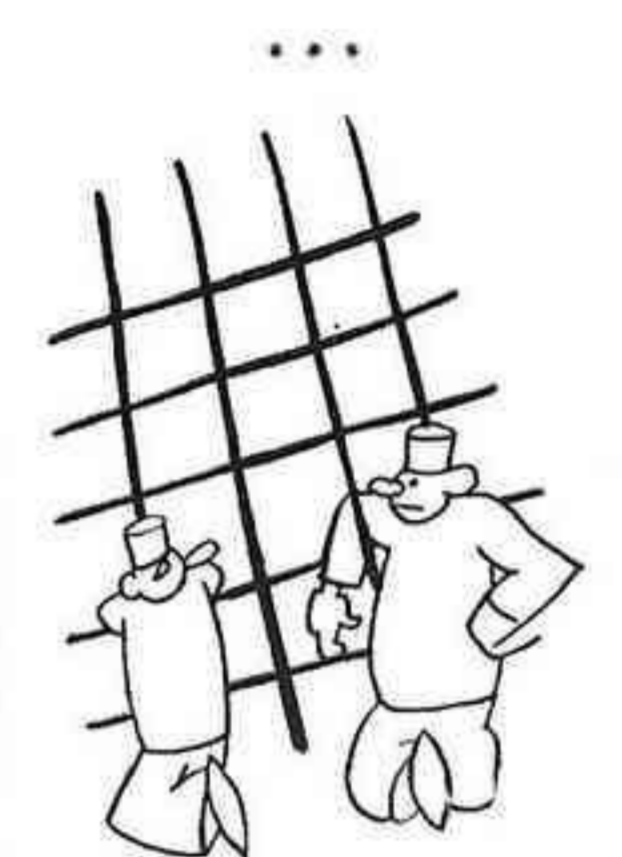
NOVES REFORMES A LA VEU

A La Veu tornen a fer reformes. No contents encara amb haver aconseguit el format petit, i haver transformat el diari en una publicació picaresca, ara volen encara completar la seva obra donant gran nombre de fotografies a l'edició de la nit. A més, sembla que aquesta està dedicada quasi exclusivament a modes femenines. L'encarregat de la secció seria, naturalment, en Miquel Capdevila, sota la inspiració directa del senyor Abadal i Vinyals i Manuel Brunet.

D'AIXO SE'N DIU PROSPERAR

Diumenge passat La Humanitat anunciava amb gran alegria que aviat faran reformes i publicaran cada dia dotze pàgines. El mateix dia tots els diaris publicaven una nota de l'Alcaldia en la qual es participava que el doctor Aiguader havia posat el complexi's a l'acord de l'Ajuntament concedint les vuit línies d'autobusos al senyor Torner.

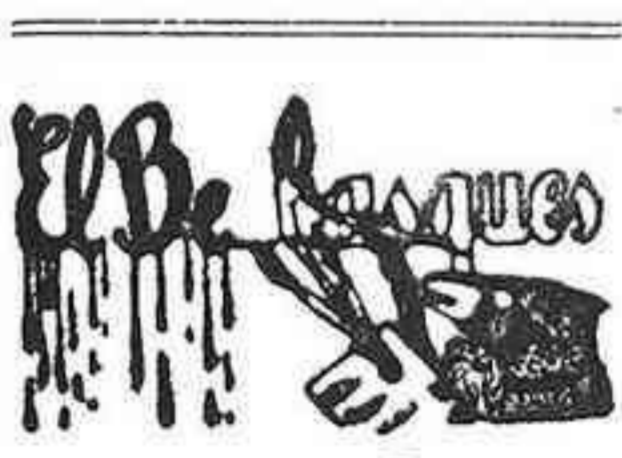
Apa... L'enhorabona!

—A mi, encara em falten vint-i-tres anys. —I per què no li expliqués al Director?

UNA BONICA CANDIDATURA

Si la candidatura de l'Esquerra s'anuncia pintoresca, no menys promet ésser-ho la de la Lliga. En aquesta candidatura hi trobem noms d'una història coneguda, com la Lliga, de la dictadura i del maurisme; de rànica prossàpia el senyor Ayals, anant i venint de com el senyor Pich i Pon (don Rossend), d'altres noms, com el del senyor Pons i Pla, d'aquells que sembla que desapareixeran abans de la proclamació oficial dels candidats, i entre els més celebres, el del senyor Pociello Forradelles, que demostra que a la Lliga hicap tothom i En Pociello cap a tot arreu. Es per això que trobem estrany que vagin a recomanar-la les senyores pels pisos; ens sembla que és exposar-les a que diguin paraules lleïtes per equivocació.

Sembla que davant l'anunci de l'Exposició del Nu, el museu del Louvre i el British Museum, han rebut les baixes, sense esperances de rectificació, de totes les Venus i Apollos que han guardat fins ara degut a que, segons han manifestat, no podran sofrir les superacions que sobre les seves reconegudes beutats s'originarà en l'Exposició esmentada.

El senyor Abadal i Vinyals ha ordenat que tots els redactors de La Veu usin mitjons Molfort's.

Tenint el ventre net resta l'home satisfet; com és llèpol i gormand El sucre de maduixes és sempre el seu purgant.

L'Esquerra prepara una candidatura popular

Els esquerrans de bona fe es quedaren esmaperduts davant l'èxit que obtingueren les gestions fetes pel partit per tal d'encapçalat la seva candidatura amb el nom de Manuel Azaña i l'entusiasta adhesió de Marcellí Domingo a la invitació que li fou feta per engruixir la llista de prohoms esquerristes.

Obecats per la seva fol·lia, aquests senyors escoltaren com qui sent ploure les meliflues veus de les sirenes esquerranes que els temptaven amb l'esquer de la no-drada votació que fan veure que esperen per tal que fossin ells l'esquer per a pescar-la i, ennuvolat el seu cervell per les boires de la incomprensió, el seu criteri afeixugat per les calúmies que s'han dirigit contra el liberalíssim, catàlaníssim i republicaníssim partit, s'han negat a fruit de l'alt honor que per a ells hauria estat poder veure els seus noms inscrits al costat dels preclaríssims i rutilants dels fins ara desconeguts candidats del partit, partit i repartit, de l'Esquerra Republicana de Catalunya.

Hom recorda els fervorosos aplaudiments que acolliren l'anunci que el President de Catalunya, cap dels Escamots i Director de l'Esquerra, l'honorable senyor Francesc Macià Llussà, féu en el miting de la Bohèmia, sobre l'encapçalament de la candidatura pel senyor Azaña, que, com hem vist, va rebre plena autorització i confirmació, quedant així demostrat el tacte, la prudència i la serenitat que adornen el nostre President.

Aquests aplaudiments asenyalaren al senyor Macià com convé que en una candidatura hi figurin noms de prestigi i eminentment populars, com ho és el del senyor Azaña. Davant del poc que dona de si en noms prestigiosos i populars el seu partit, el senyor Macià es proposà substituir-los amb altres de més populars i prestigiosos encara. I doncs què?, es digué a si mateix. Potser es creuen que n'espantaré... Infelços!

I comunicà tot seguit el seu pensament a tots els que el voltaven. No cal dir que bell punt la idea fou expressada pel senyor President, fou acollida per Consell Directiu del partit amb tot l'entusiasme del cas. A això es deuen les negatives que va oposar el senyor Companys als primers noms que li foren presentats.

Es que, seguint l'orientació que marcà la iniciativa presidencial, hom pensa a formar la candidatura més prestigiosa i més popular alhora.

Sembla, però, que, desgraciadament, la candidatura no es fa tan de pressa com era el desig dels directius. La primera dificultat que s'ha trobat ha estat la mort, que ha interposat la seva malèfica dalla entre les aspiracions del senyor Macià i la realitat.

Així hom ha tingut de renunciar al lluitament que hauria portat a la candidatura esquerrana, el famósissim Noi de Tona, el popularíssim Caio, el gloriós Garibaldi (que fou ben conegut pels nostres carrers, amb la seva cama de fusta), l'humilíssim Girona pobre (que tan bell paper hauria fet a la candidatura dels humils), i tants i tants d'altres que per la seva inoportuna absència d'entre els vius s'han barrotat tota la glòria que els hauria vingut a sobre amb la seva inclusió a la candidatura de l'Esquerra.

La desgràcia ha arribat també fins als treballs que s'ha realitzat entre els vius. El senyor Gandhi ha renunciat a acompanyar els esquerrans perquè diu que ja en té prou amb fer l'indi a casa seva; els Irusta, Fugazot i Demare no s'han avingut en els tractes, perquè volien anar al Congrés vestits de gauchos i volien fer cantar tangos en comptes dels Segadors i l'Himne de Riego; Buster Keaton ha hagut de declinar l'ofertament perquè ara aprèn a riure, i li costa molt. Hi ha altres gestions pendents encara, el resultat de les quals és més esperançador que el que ha estat obtingut fins ara, i aquest és el motiu perquè en tancar aquesta edició no podem dir-ne res encara als nostres amics.

Ja els en tindrem al corrent. EL BE NEGRE, ja no cal que ho repetim, és el periòdic més ben informat del món, i no deixarà perdre l'avinentesa.

EL DOLOR

NO FA cap estrall als qui, per sàvia precaució, tenen a casa UN FLASCÓ DE

CEREBRINO MANDRI

ESPECIALIDAD NACIONAL

Restaurant Casa Joan

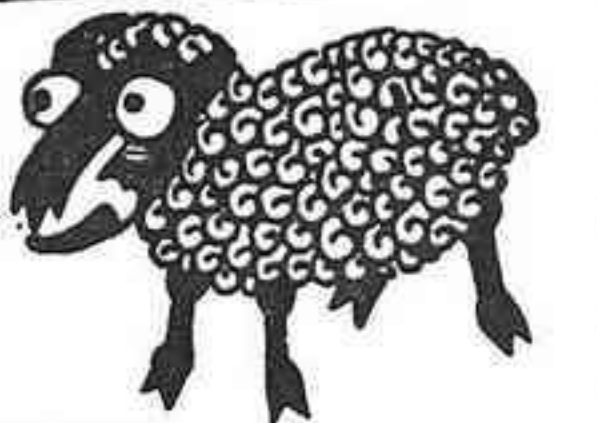
Rambla Santa Mònica, 21 i 23 - Telèfons 11692 - 15759

Especialitat Paella Valenciana

Salons especials per a banquetes

El Be a les fosquilles

La guerra Foxo-Paramountesa

La Fox i la Paramount estan en guerra. El motiu és que la Fox ha pispat a la Paramount el cap de producció, Jesse L. Lasky, que havia estat un dels fundadors de la casa (la Famous Players Lasky Corp en el seu origen).

Per venjar-se d'algun greuge, quan De Mille va acabar per la Paramount *El Signo de la Cruz*, Lasky va començar per la Fox *El Marido de la Amazona*, una paròdia, com tothom sap, amb la mateixa protagonista, Elissa Landi. La Paramount va qüestionar *El Signo de la Cruz* «la pel·lícula del segle» i aleshores la Fox va titular *Cavalcade* «la pel·lícula de los siglos».

Varen arribar ací els films i la casa Fox va començar a fer treballs per estrenar *El Marido* al mateix temps que *El Signo* la Paramount.

A la Paramount estaven esverats perquè en els catàlegs havien vist el film de broma de la Fox i anaven esperant esperant a donar el seu film de gran espectacle.

Fins que a l'últim a la Cines no varen poder esperar més perquè haurien hagut de donar un Mòjica nudista. La última melodia, que sembla que no el vol ningú, i es decidiren a l'últim a donar el *Marido de la Amazona*. Aleshores a la Paramount respiraren i varen poder estrenar *El Signo de la Cruz*.

Però en l'endemig de la guerra, al Fantàsia varen projectar *Cavalcade*, de la Fox, i el redactor del *Ciero* i cap de propaganda de la Paramount anà a l'estrena; al cap de poc, l'home es pensà que ja estava llest, s'aixecà i se'n anà.

Què va haver fet! El varen veure els seus companys de la penya del Fantàsia i els faltà temps per dir-ho a Mr. Horen. Aquest s'ho prengué malament i començà a dictar cartes a l'Agrupació de Periodistes Cinematogràfics, al *Ciero*, a la Paramount, a tothom que tenia una adreça coneguda o desconeguda, perquè és fama que Mr. Horen no pot veure una màquina d'escriure que les bústies de correus no necessitin ésser desmuntades de les cartes seves que hi van a parar.

El senyor Pérez Zamora quedà tan acobardit, que ja no va a la penya del Fantàsia i quan va al cinema l'han d'avisar que van a tancar abans no es mou de la butaca, de por que el vegi Mr. Horen, o algun amic de la penya.

poca gent al local, ja estan al damunt del senyor Cabezas:

—Ja veurà, ja, com s'arruinarà; vagi donant pel·lícules Fox!

Mr. Horen, tot això ho sap tot seguit, s'indigna i comença a escriure cartes.

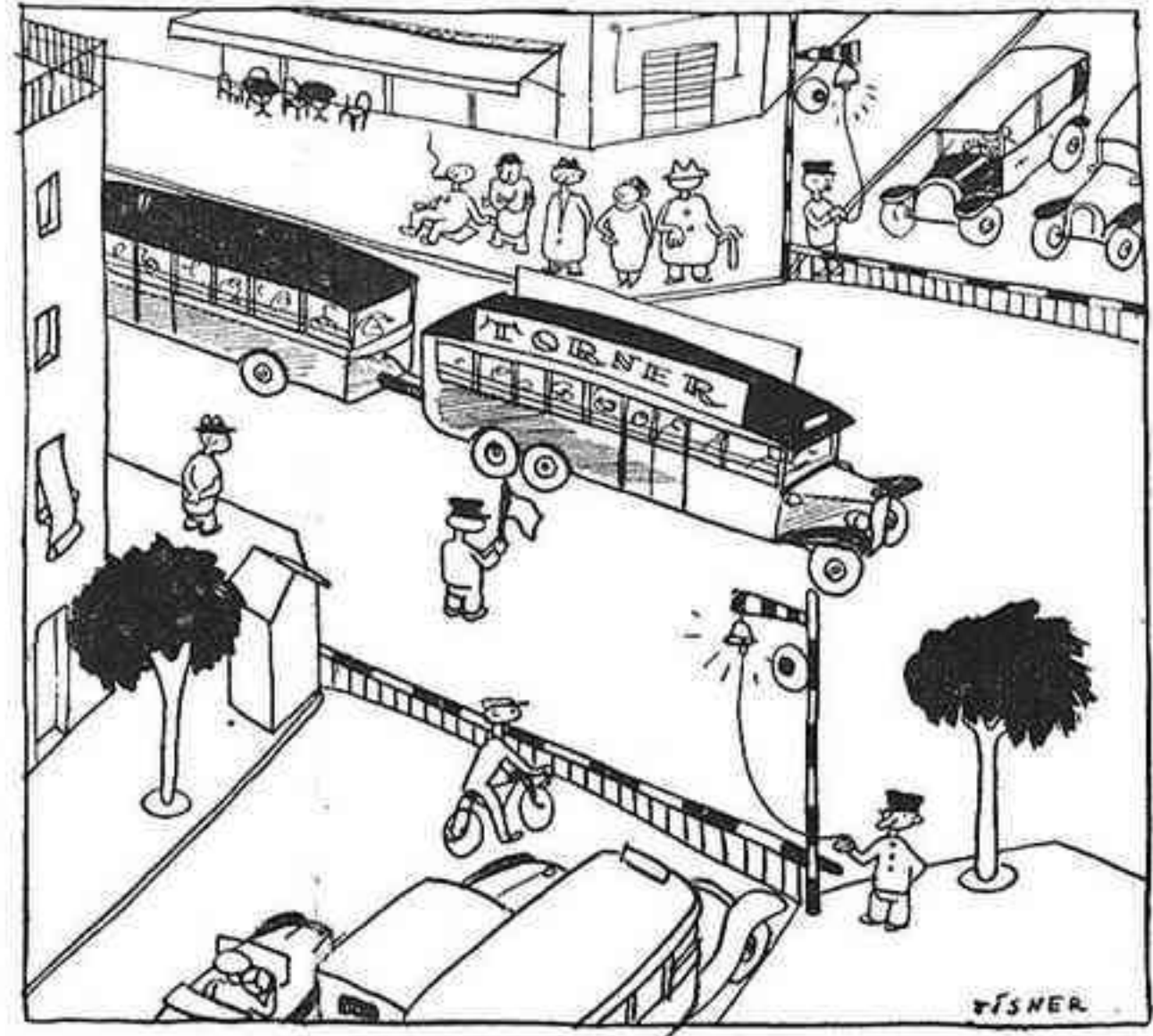
I aleshores vénen les queixes de la premsa sobre les deficiències del servei de Correus.

L'Ocell de Paper — ai! — Avui, opina sobre Gide a propòsit de l'adaptació teatral de *Les caves del Vaticà* d'André Gide. Rtcollint la crítica que n'ha fet Antoine, que és totalment desfavorable per a l'obra i per a la seva adaptació al teatre, en una nota d'aquelles de la plana del mig que acabaran fent-se més famoses que els versos d'en Millà (sense ratlleta ni Raurell) Avui ens fa saber que

«Les caves del Vaticà» és una cosa que en el teatre pot satisfer plenament als que no hi vagin a cercar quelcom que quedi a fora de la seva òrbita. Ara, que Gide té tants llocs per on pot ésser atacat...

La primera part d'aquesta cita, hem de confessar que no l'entendem. Quant a la segona, la trobem excessivament mal intencionada.

I si volen atacar Gide per tots els llocs per on pot ésser-ho, per nosaltres que no quedem els il·lustrats redactors del jovesim diari. Tan jeve i ja tan corromput!

JA ELS TENIM AQUÍ!
L'autobús Torner, ara passa, ara passa.
L'autobús Torner ara passa pel carrer.

LES ESTRENES

Per més que hem cercat Joan de Landa al Sing Sing dels 20.000 anys a Sing Sing que fan a l'Urquinaona, no li hem pogut trobar. Això ens fa suposar que es tracta d'un film trucat de dalt a baix, i no pas d'un documental, com ens vol fer creure la propaganda. És per això que ens ha agradat més que altres films que hem vist fets amb presidaris autèntics i d'altres amb futurs presidaris de casa nostra.

El cinema espanyol és ja quelcom més que una esperança. Vegin al **FÉMINA**

LA VIUDA ROMANTICA

La millor interpretació de l'actriu més perfecta

5,000 persones van cada dia al **COLISEUM**

EL SIGNO DE LA CRUZ

i totes afirmen que és el més grandios que ha donat el cinema

Es un film Paramount

PUBLI CINEMA

Passeig de Gràcia, núm. 57
Teléfono número 79681

Sessió continua de 3 a 8 i mitja i de 10 a 12

Localitat única: **scient i pesseta**

Demà, nou i important programa Noticiaris Reportatges i Documentals "FOX"

Tot queda a casa

Males llengües asseguruen que la famosa Assemblea Agrària, celebrada a la Monumental, no fou altra cosa ni es tracta de res més que del darrer acte organitzat per la Setmana de la Gorra, ja que en tot el diumenge no es va veure altra cosa per tot Barcelona. Com a propaganda gorrística, l'acte va ésser un èxit.

També ho fou com a acte polític, ja que els oradors no demanaren, per als assistents, més que les parts del rabassaire. I els assistents aplaudiren frenèticament perquè tots ells havien pres part a la famosa desfílada dels rabassaires en la qual es demanaren les parts de l'amo. Ara, el que serà difícil serà donar el vot a l'Esquerra i a la Lliga a la vegada. Però com que l'Aragai també ha estat de la dictadura i catalanista, tot es compaginarà fàcilment.

Pich. — I nosaltres, què?
Lacandru. — Nosaltres... Sols!

Qui vol ésser candidat? 15.000 pessetes i som-hi

La confecció de les candidatures és laboriosa; no perquè manquin noms, sinó perquè hom vol extreure la cosa. Cal que el qui vagi per diputat s'ho mereixi o ho necessiti i, sobretot, que ho necessiti. Però cal també que el que vagi en candidatura sigui persona solvent.

Així ho ha determinat el Director de l'Esquerra en precisar que per ésser candidat a Barcelona s'han d'aportar al partit 15.000 pessetes, i per ésser-ne a fora, 10.000.

Això ha produït molt mal efecte a les joventuts, perquè eren molts els futurs candidats que ara s'hauran de quedar futurant fins una altra vegada. Alguns d'ells, però, ja han trobat la solució, que consisteix a declarar-se culpables d'alguna cosa comprometedora. Ja heu vist que aquella famosa carta als diaris a propòsit de l'assalt a la N.A.G.S.A. havia estat dictada en un centre d'Esquerra, com aquella altra dictada al mateix centre a Viriat Milanes, pel mateix dictador, segons ara s'assegura. Res, tothom que pot acumular mèrits perquè li proporcionin una immunitat parlamentària.

Però, amb tot, el problema més difícil de resoldre no és per la tarregada, sinó per les primeres figures. S'havia trucat a ca l'Azana i ningú no havia respost; es va trucar a can Pompeu Fabra perquè fos posat a dues candidatures: la de l'Esquerra i la de la Lliga i eliminar la Coalició d'Esquerrers i la segona volta d'un sol cop, i resultà que En Fabra no era de l'Esquerra ni de la Lliga.

Es telefonà a En Miquel Baltà perquè vulgués anar al davant de la candidatura, i en Baltà va con-

testar que ja l'havien enredat una vegada i que no l'enredarien mai més a fer el ridícul.

Hom li va dir, per veure si el convencien:

—Home, és que no tenim ni catalanistes, ni prestigis.

I la resposta fou el soroll de l'aparell en penjar-se.

Finalment, ha hagut de prendre el primer lloc el senyor Macià, president de la Generalitat, càrrec incompatible amb el de diputat, que haurà de renunciar un cop haurà estat elegit prometent al poble que renunciarà la presidència de la Generalitat o bé diem-li que és una insídia dir que siguin incompatibles.

I si amb això es salva la candidatura, es salvarà la candidatura. I si no es salva la candidatura, no es salvarà la candidatura, però diuen que es salvarà l'honor.

BOXA OLYMPIA RING

DIMECRES, 8, A LES 10'15 NIT

GRAN VETLLADA

2 combats preliminars
8 rounds - LLEUGERS

MESTRE - KID NATO

10 rounds - WELTERS

SANS - PEÑA

10 rounds MITJOS

Cheo Morejón
contra
Carlos Meroni

GENERAL: 2.50 P.TES.

Què és la neurastènia?

Els excessos de tota mena, els disgustos i les contrarietats donen lloc a un afèbliment del sistema nerviós, la qual cosa es tradueix en insomnis, falta d'apetit, rotaments de cap, malestar, símptomes tots ells de neurastènia, que es venen amb tanta major rapidesa com més de pressa s'ataca llur origen per mitjà de l'energic reconstruent Fosfo-Glico-Kola Domdech, el qual retorna en pocs dies el benestar i els desigs de viure. Venda: Lab. Domdech, Ronda Sant Pau, 71, i farmàcies.

Economia...
i qualitat immillorables obtindreu servint-vos per a les vostres ulleres i cristalls de

Òptica Sellés
Carrer de Fontanella, 4

FOTOGRAFIA - RELLOTGERIA
PLOMES ESTILOGRÀFIQUES

LA LOGICA DIU:
Per a corbates **DANIEL'S**

SALÓ DE LES CENT MIL ÚNIC A BARCELONA

Gran sastreria i camiseria

— Extraordinari assortit en GAVANYS de qualitat i guts a 85, 95, 115, 124, 130, 150 i 160 pessetes

Telèf. 20053 Rambla Catalunya, 13

De totes maneres, el lector no s'ha pas de pensar que per veure 20.000 anys a Sing Sing s'hagi de passar 20.000 anys a l'Urquinaona. És tracta, simplement, d'una figura literària, de la suma de tots els anys dels condemnats, exactament la suma dels anys que correspondrien a uns quants que nosaltres coneixem si la justícia social no s'hagués aliat amb La Humanitat.

Hollywood Bar-Dancing

Nou de la Rambla, 105 - Tel. 17933

Totes les nits de 12 a 4 i festius de 7 a 9 (aperitiu)

COLOSSAL EXIT DE LA **Demon's Jazz** ORQUESTRA COMPLETA

Grans atraccions a la pista

TEATRE POLIORAMA

Rbla. Estudis, 9 - Tel. 10773

Avui tardar: **LA LLAMA SAGRADA**

Nit i dijous tarda i nit estrena de l'obra de Jacinto Benavente **LA MALQUERIDA**

Divendres nit i dissabte tarda i nit, estrena de **SANGHAI** de JOAN CALTON

Companya d'alta comèdia de Maria Teresa Montoya
Primer actor i director Fernando Porredón

CIGARRILLOS CAMEL

creences i de totes les fortunes, ha fet un film titulat *El Signo de la Cruz*, en el qual l'espectador, per exigent que sigui, hi trobarà tot allò que un romà de la bona societat hauria desitjat.

Es clar que, degut a la crisi

per això el seu President fa cremar el districte V per fer-hi cases i hortets. Aleshores, com que els culpables són els altres parents, els culpables són els altres partits, neral i s'organitza el gran festival de l'Estadi. Els d'Acció Catalana, els de l'Opinió, els de la Lliga i els de la Fai són devorats per les feres, però resulta que a darrera hora el senyor Selves també vol ésser-ho perquè no es recorda que el que vol ésser guanyar les eleccions i no pas fer l'ós a Elissa Landi. Però el fa i s'acaba el film.

EL COLLAR DE LA REINA

Un episodi històric precursor de la caïda de la Cortes més brillant del món. SEGUN LA NOVELA DE A. OUMAS. MAGNIFIC FILM HABLADO EN ESPAÑOL.

HERTHA THIELE
DOROTEA WIECK

mundial, no ha estat possible de trobar veritables cristians que es deixessin menjar per les feres; però ben aviat, com la crisi sigui vençuda, la Paramount repetirà el film i els actors que hi intervingran com a màrtirs rebran, amb la paga, una polissa d'assegurança de canonització, firmada pel Papa en persona.

Sembla que la Paramount tindria ganes de disposar dels senyors Manuel Brunet, Ramon Rubacabad, Josep Maria Junoi, Josep Maria Capdevila, Manuel de Montoliu i Joan Estelrich, però es diu que a menys que els Estats Units no assoleixin una prosperitat fantàstica, no serà possible de contractar-los a menys de deixar-los fer trampa.

TODOS LOS DIAS OLYMPIA

CIRCO ECUESTRE

20 ATRACCIONES DE 1ER ORDEN

BUTAGAS A 3PTS

Fantàsia

Demà, estrena de la magistral creació de les protagonistes de

"Muchachas de Uniforme"

HERTHA THIELE DOROTEA WIECK

¿milagro?

(ANA & ELISABETH)

L'obra que perdurará a través del temps

Exclusives HUET

Entre les coses que més ens han agradat d'*El Signo de la Cruz*, hi ha aquell vestit de juega que porta en Frederich March, que per la riquesa sembla que li hagi pagat el seu parent don Joan. És un vestit de vellat, brodat i lluentors, amb exhibició de pell, que ja tenim notícia que en Sugranyes té filat per quan hagi de fer una revista històrica.

A Budapest sembla que hi ha una pila d'òrfens; un d'ells és un xicot que el tenen al Parc de la Ciutadella i tots els altres són noies que les tenen en un asil. En un tal cas, què ha de passar? Que un dia que les noies van al Parc de la Ciutadella de Budapest, s'enamora una d'elles de l'orfe del parc i ja hi som. A l'orfe del parc les feres se l'estimen molt i ell se les estima tant que es fa de la Protectora d'Animals i Plantes i vegetaria, i no pot menys de robar totes les pells que porten al coll les senyores per cremar-les i que així se'n desacomodun. Però un dia una que no és tan flemà el denuncia i l'han d'agafar encara que el senyor Rossell i Vilà del Parc de la Ciutadella de Budapest se l'estimi tant com si ell fos el noi i el noi fos una fera, però no hi pot fer res, ni tan sols cremar un polícia.

I dona la casualitat que aquell mateix dia fugí l'òrfena i fugí un nen i aquella nit al parc hi ha dues menes de persones, unes que fugen i unes altres que empaiten, i la cosa acaba que les feres es posen de banda dels que fugen, i fugen també. I ací ve la part emocionant, perquè quan les feres fugen, ja se sap que ha d'haver-hi desgràcies i que l'heroi ha de salvar a qui convingui perquè les coses acabin bé.

Així succeeix i el públic es queda molt content.

URQUINAONA

GRAN EXIT

Spencer Tracy - Bette Davis

WARNER BROS. FIRST NATIONAL

20000 ANYS

Demà dijous, estrena al **CAPITOL**

DANTON

JACQUES GREYLLAT MARQUISSE WEINTENBERGEE

Un vivido episodio de la revolución francesa

Film vibrant d'emoció i tragèdia

A una taula ben proveïda no hi pot faltar

XAMPANY LAVERNOYA

CAVES J. DAVENTOS i SANT SADURNI DE NOYA

avelles esgarriades

Un autor nou

Hem vist transcripcions de noms estrangers ben originals, certament, però, ara per ara, està a punt de batre el rècord en aquesta especialitat aquest diari que es diu Avui.

L'Avui del divendres passat, en una nota d'aquelles que flanquegen la plana central, que són una barreja de gasetilla pregada i d'esplais lírics d'aficionat, citava un autor que, si per l'obra que li és atribuïda en la gasetilla ens podríem pensar que era un, pel nom que li és donat, per la familiaritat amb què el tracten els senyors d'Avui i per la incongruència de la cita ens resulta completament desconegut.

No va passar amb el «Quo Vadis?» mateix? Efectivament: el tema va despertar l'optimisme del senyor Dimitri Mery Rowsky i tinguerem «La mort dels déus».

Aquest pobre senyor optimista que es diu Dimitri Mery Rowsky, la veritat, no sabem pas qui és.

Favors electorals

A les correspondències de Catalunya d'Avui del dia 31 de passat octubre, hi havia la següent notícia:

TERRASSA

Greu accident.—Moments abans de sortir del nostre port el vaixell «Ferran P. Ybarra», caigut en una de les seves bodegues el mariner Francesc Martínez, de 25 anys, natural de La Corunya, el qual resultà greument ferit. Morí al cap de poques hores d'haver ingressat a l'Hospital. Ahir fou enterrat civíment.

El grup de «L'Ocell de Paper» per a fer vots per l'Esquerra ara ha construït un port a Terrassa. Ja cal, però, que s'afanyi a fer-ne un a Sabadell, perquè si no farà un flac servei al partit del qual va al darrera.

Quin «pinta», noi!

Del Noticiero de dissabte passat:

Intento de sustracción.—Cuando esta mañana intentaba apoderarse de las carteras de los cobradores de los autobuses Vallcarca-Coll, en las cocheras sitas al final del Paseo de Nuestra Señora del Coll, ha sido detenido un individuo, que ha dicho llamarse José Torner Ros, de 22 años de edad, natural de Valdarzoga (Teruel) y domiciliado en la calle de San Gervasio, 6, bajos. Es veu que de Torner i d'autobús se n'ha de venir de mena!...

Casos com a cabassos

Sota el títol de «Casos y cosas de la Ciudad», en el Noticiero del dia 4, un ciutadà esgaripa contra l'home de la canya que corre per la plaça de Catalunya empaïtant els coloms que

para descansar, o porque así les parece bien, se posan en los parterres,

Sembla, segons aquest ciutadà, que això és un espectacle ridícul, i més ridícul totavia que se necessita un empleado del Municipio para enarbolar una canya.

Realment, ja és un bon enchufe!

Si'n dubta (afegeix), el propósito de ese guardia de los parterres es que las palomas no permanezcan en los mismos.

Si no ho fes mogut per semblant propòsit, l'actitud d'aquest guarda seria ben comprensible.

Per acabar, exclama (referint-se als coloms que se posan sobre los parterres para descansar o porque así les parece bien—aquest porque así les parece bien val tots els diners del món—):

Pero, ¿es que iban a destruirlos? ¿Es que se iban a comer toda la hierba?

No, home, no! Estigui tranquil; ja n'hi deixaran una mica per a vostè!

Restaurant «El Be Negre» diu... ES EL MILLOR. Ruta del Mig, 19 - Plaça F. Macià, 3

TOT S'ADOBA AMB DINER LLARG, O LA FUGIDA D'EN MARCH

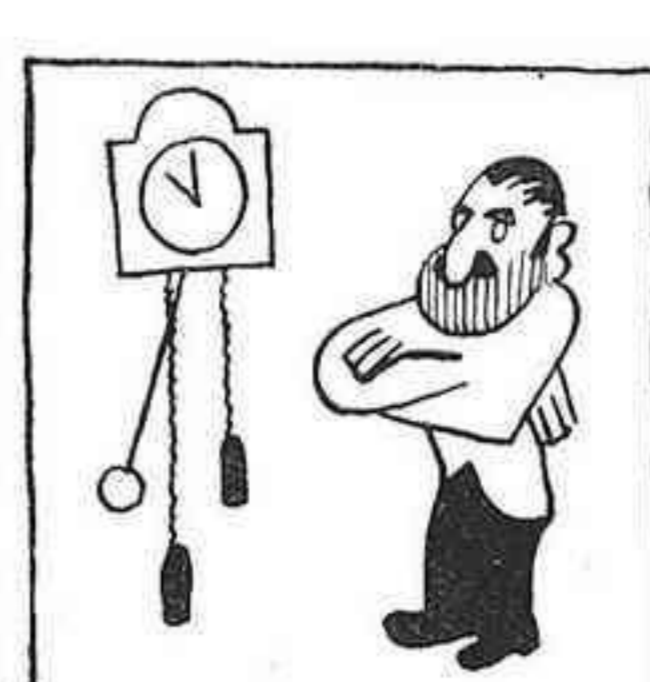
1. Sembla que a Alcaládenas tots feien molt bones cares.

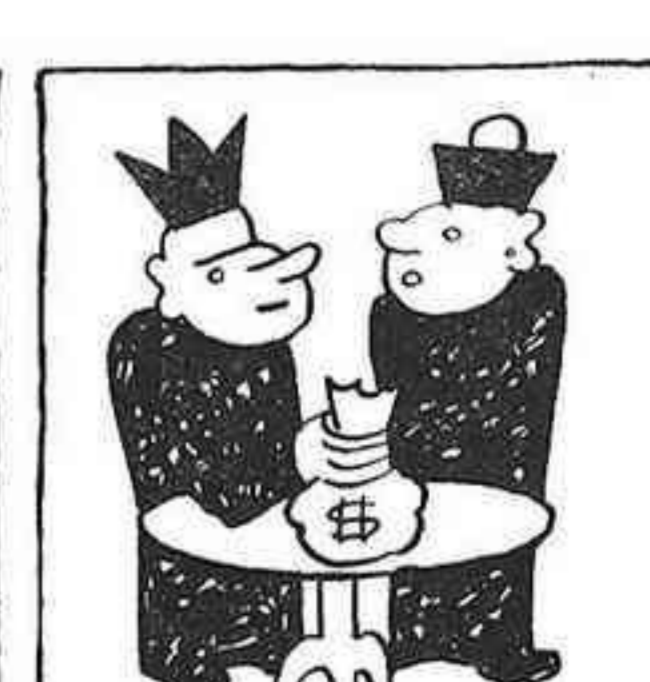
2. A les deu del dematí la moneda es repartí.

3. A l'escarceller Hernais se li escapaven els «ais!». 4. El senyor March feia el maco amb les capces de tabaco.

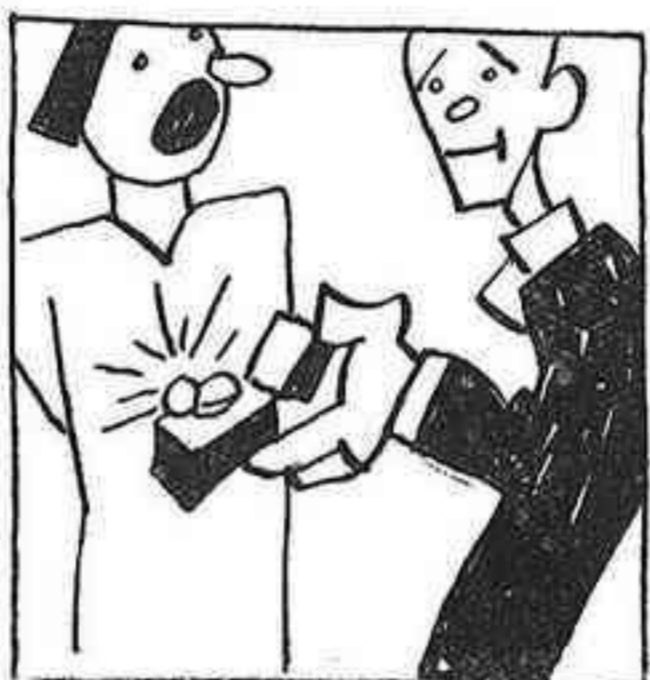
5. Martínez Barrios es lleva mastegant una gran breva. 6. Però diuen que en Lerruix fumava la de més gruix.

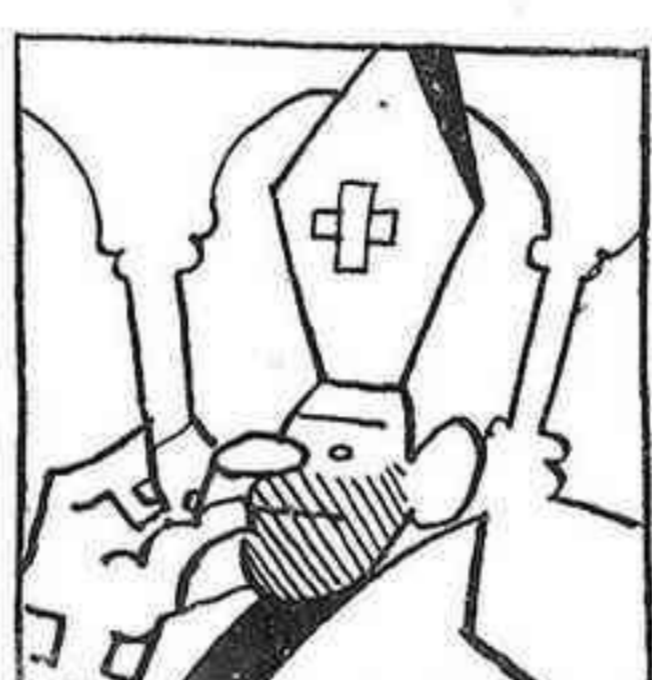
7. Es mira el rellotge en Maura i diu: Ja està a punt de caure. 8. Tots els prohoms de les dretes també reменen pessetes.

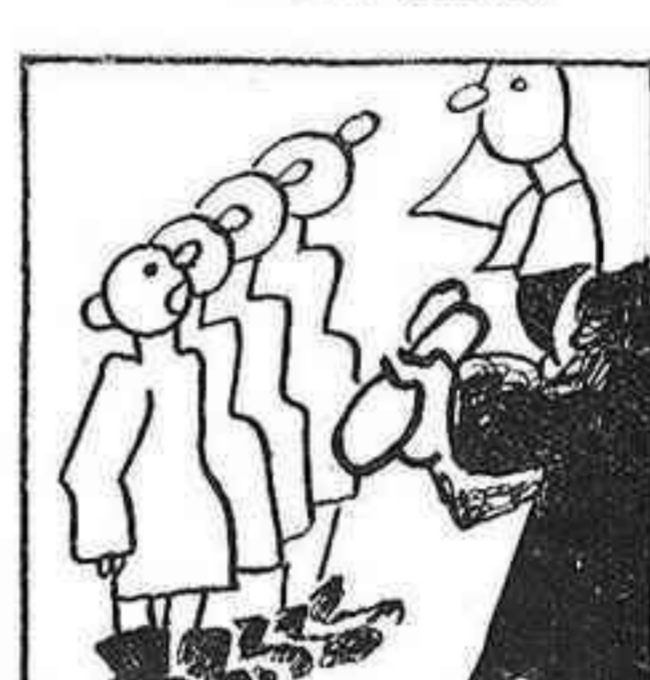
9. I alguns dignes sacerdots, pessetes i pesetois. 10. Ho telefonen a en Pich i a tothom toca el melic.

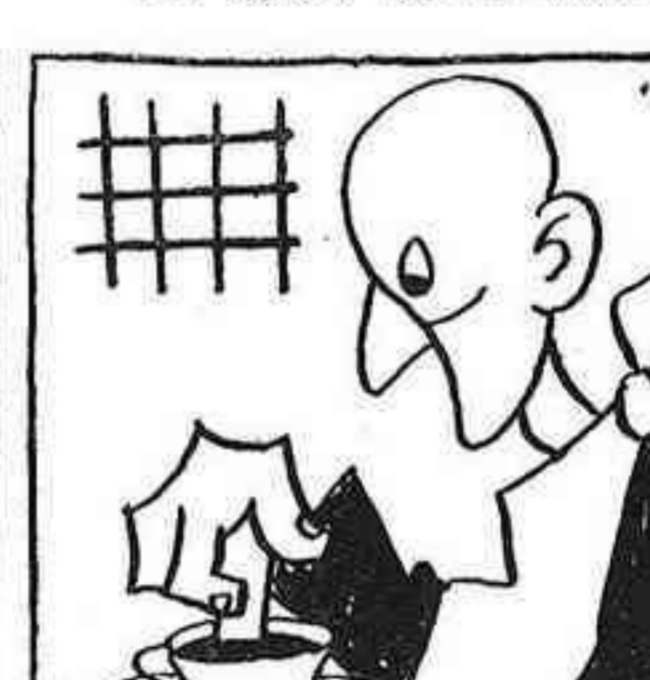
11. I quan ho sap l'Emiliano convida a beure a un gitano. 12. En Llairet i en Loperena treuen llur venire de pena.

13. L'ex-diputat Grau Jassans regala anells amb brillants. 14. En Giralta a Barcelona del fet agafa una mona.

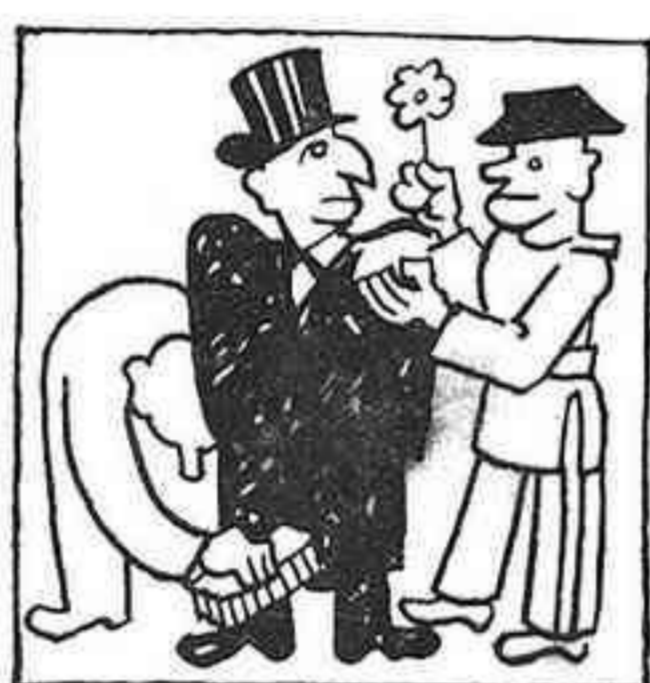
15. Fins el cardenal Segura es repinta la tonsura. 16. I després va a veure al Papa i li diu que en March s'escapa.

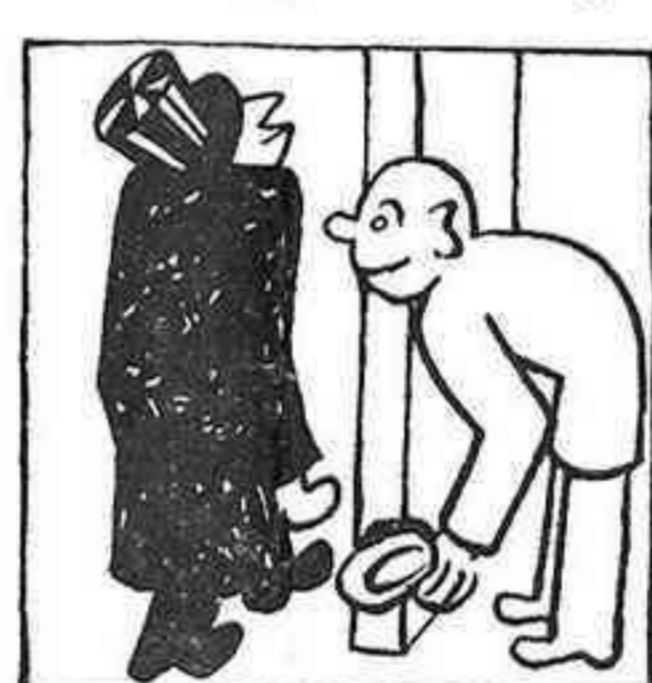
17. A Madrid en cada assil reparteixen pa i pernil. 18. I a la presó d'Alcalá tothom es fa retraiar.

19. El senyor March s'ensabona com una bona persona. 20. Es fa el nus de la corbata i després pren xocolata.

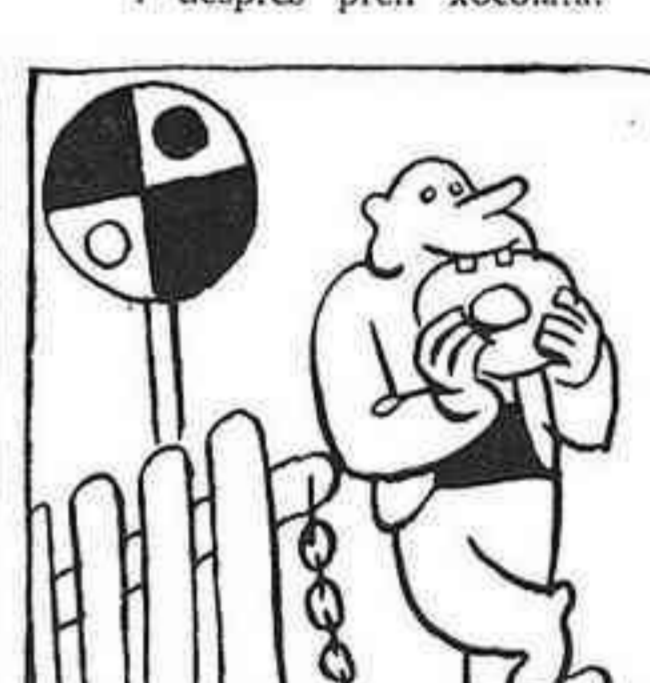
21. Un empleat prim i llarg diu: «Bon dia, Sr. March.» 22. Com aquell que va a una cita ell es corda la levita.

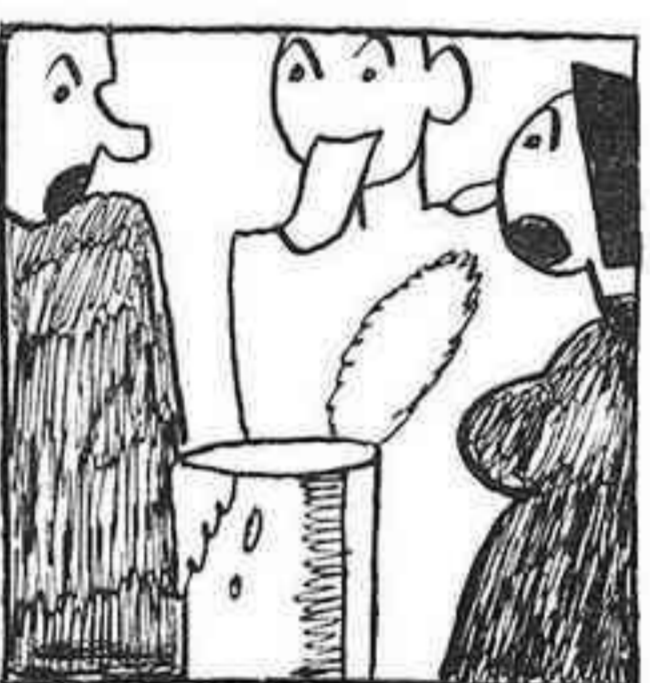
23. Un civil com un sant Pau, li posa un clavell al trau. 24. I un oficial de presons li respalta els pantalons.

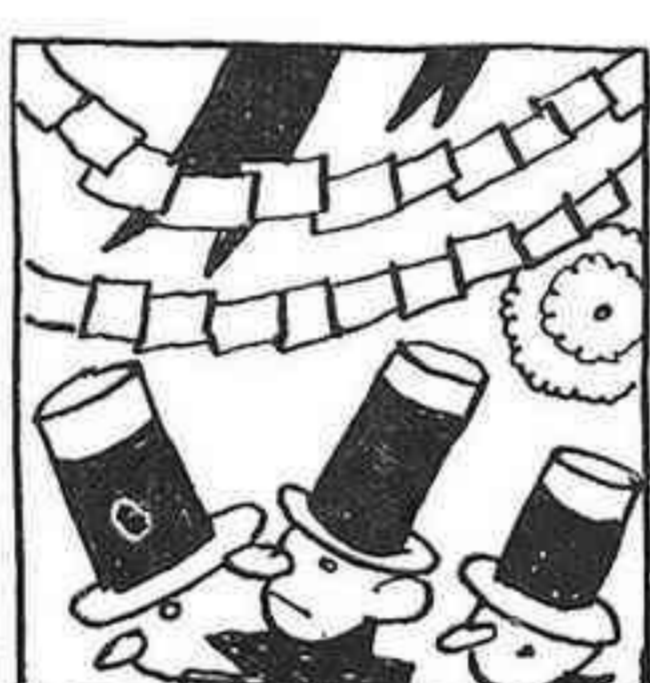
25. Amb emoció molt forta l'Hernais li obre la porta. 26. Es dobleguen les esquenes i ells els hi diu: Apa, buenas!

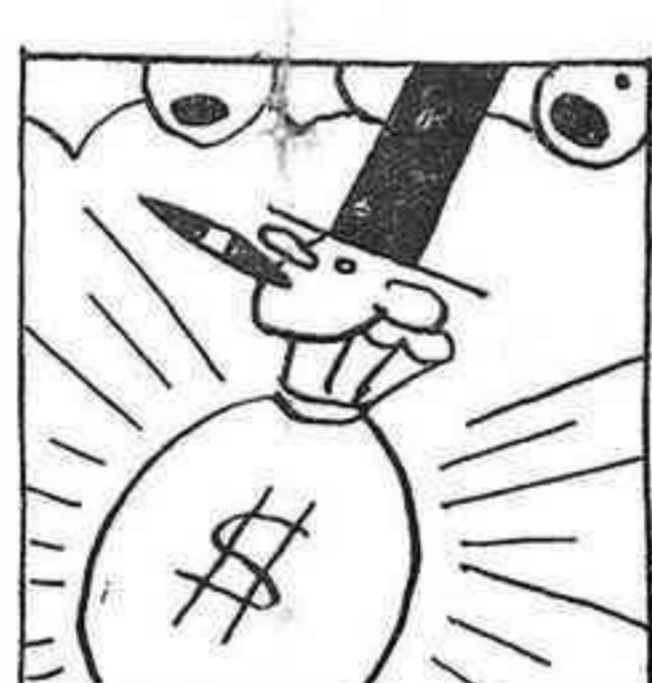
27. Va caminant xano-xano i es fica dins d'un Hispano. 28. Al xofer se l'ha enganyat presentant-lo candidat.

29. No escatimin la propina als que posen la benzina. 30. Els dels passos a nivell en el vi suquen tortell.

31. S'obsequia amb llet de pot la família d'un buror. 32. El reben parant la mà els que guarden bestiar.

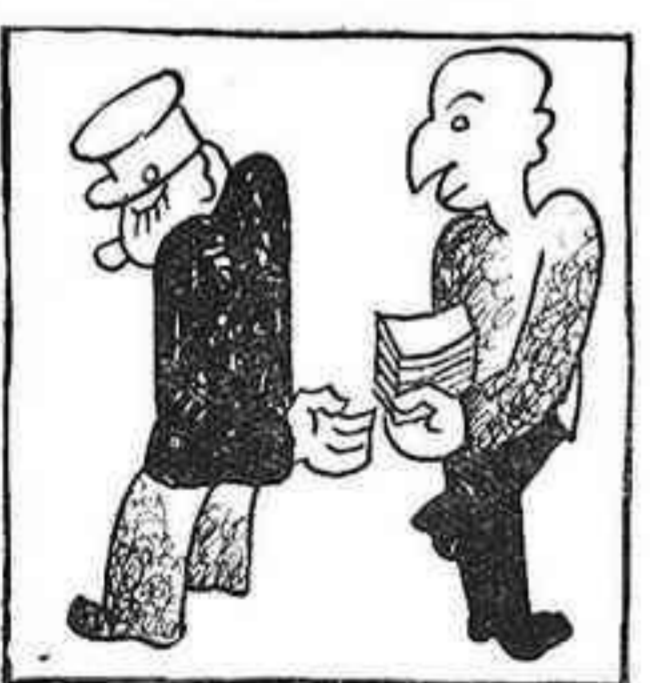
33. I amb cadeneta i fanals les autoritats locals. 34. Assisteix de genollons, als Te deums dels rectons.

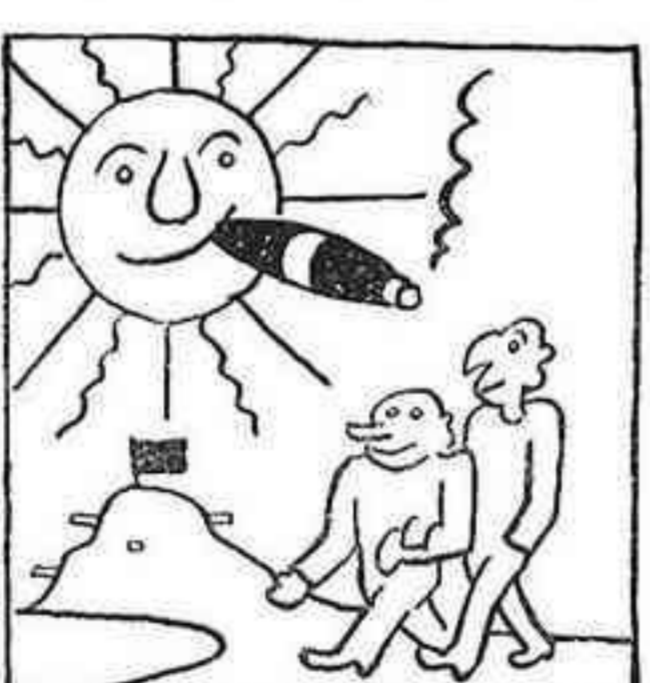
35. Va enlluernat el país com senyor de compromís. 36. Manta moça fa l'ull viu amb el nas del fugitiu.

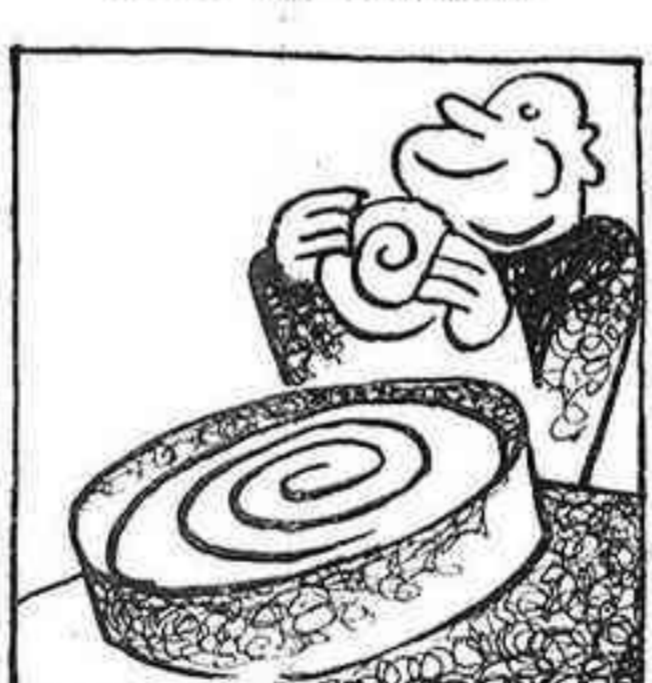
37. I amb el bon tracte despista el famós contrabandista. 38. A un pobre d'Andalusia saluda una seva tia.

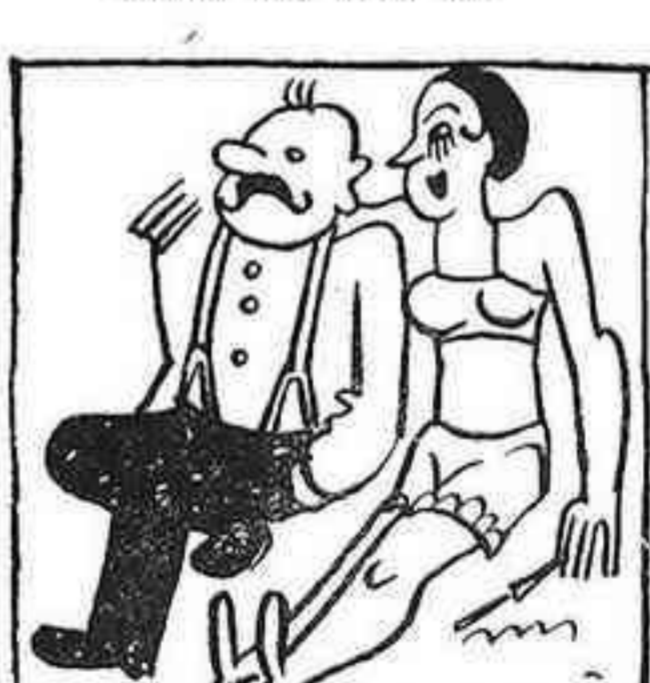
39. Pel camí surt un poeta que li canta una «saeta». 40. I un torero li fa un «quebro» i ell diu: Cregui que ho celebros.

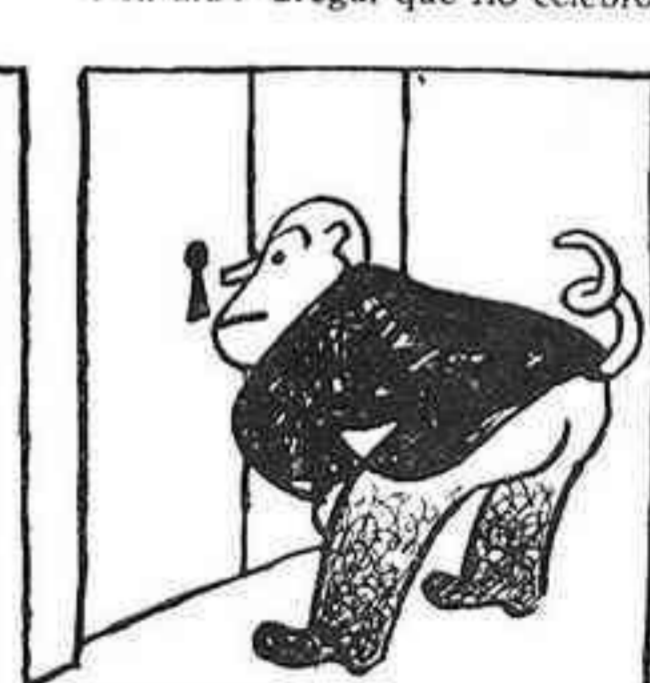
41. Quan arriba a la frontera ja té buida la cartera. 42. Es presenta a Gibraltar disfressat de capellà.

43. Les autoritats angleses li fan moltes gentilleses. 44. Amb el cònsol espanyol surt un xic a pendre el sol.

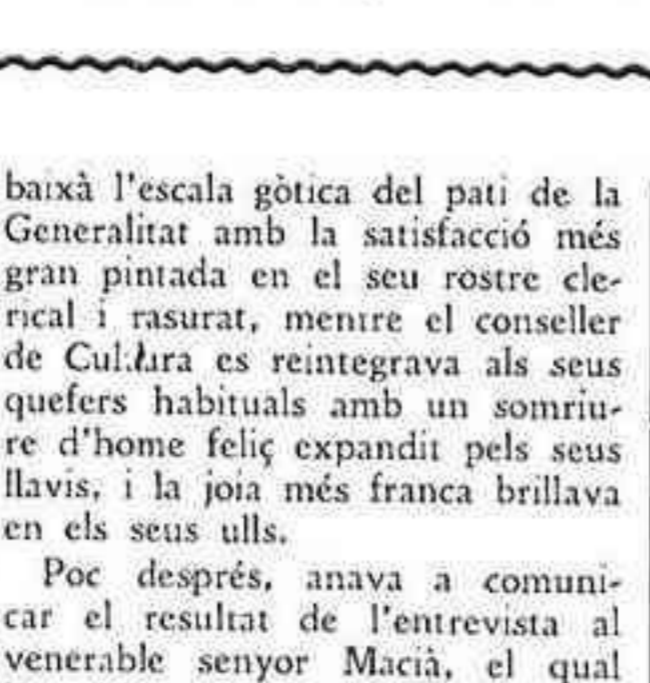
45. A Mallorca viu la gent el gran esdeveniment. 46. I tothom sucua ensaimada per celebrar l'escapada.

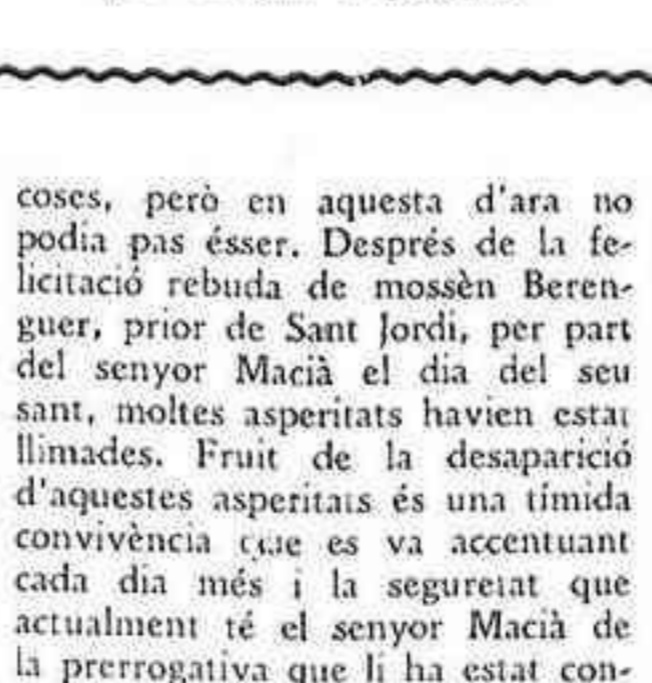
47. I en alguna casa pública, es va contra la República. 48. A Madrid, el ministeri ho celebra amb un tiberi.

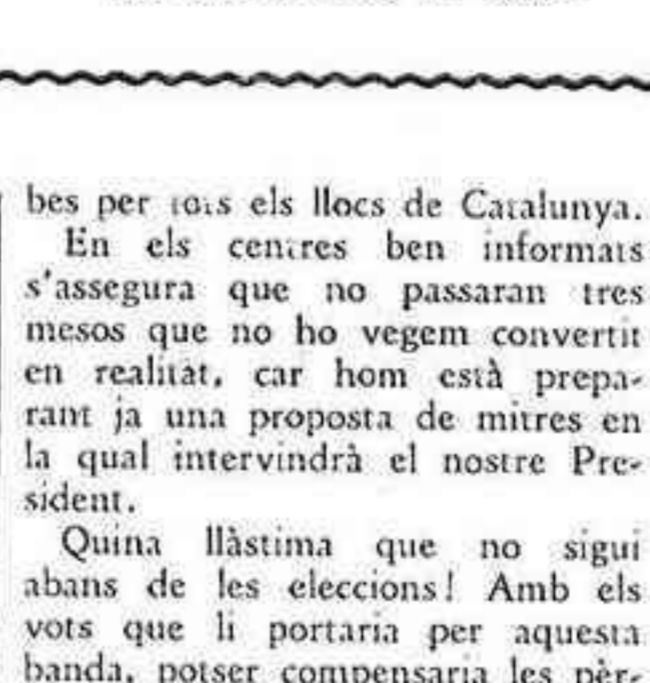
49. I fins l'Alcalá Zamora no se sap si riu o plora. 50. I a la cua fent-li un nus, s'acabat, amén Jesús!

51. I el senyor Gassol fa mèrits pel Tussó.

52. I el senyor Gassol fa mèrits pel Tussó.

53. I el senyor Gassol fa mèrits pel Tussó.

54. I el senyor Gassol fa mèrits pel Tussó.

A la Lliga estan de pega A la Generalitat faran bisbes —Introibo ad altare Dei... —At Deus qui laetificat juventutem meam. Amb la primera d'aquestes frases, monsenyor Vidal i Barraquer, actual arquebisbe de l'Arxidiòcesi tarragonina, entrava al despatx del Conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya, i amb la segona d'aquestes frases era contestat pel nostre conseller senyor Ventura Gassol. Fou llarga l'entrevista, llarga i laboriosa, laboriosa i àrdua, àrdua i fructífera. Per a fer-se'n càrrec, els nostres lectors en uindran prou amb la transcripció del seu acabament. —Ecce ancillo Domini. —Fiat Mactanis secundum verbum tuum. I el senyor arquebisbe, amb tota la pompa i majestat que perocia al seu càrrec i a la seva persona,

baixà l'escala gòtica del pati de la Generalitat amb la satisfacció més gran pintada en el seu rostre clerical i rasurat, mentre el conseller de Cultura es reintegrava als seus quefers habituals amb un somriure d'home feliç expandit pels seus llavis, i la joia més franca brillava en els seus ulls. Poc després, anava a comunicar el resultat de l'entrevista al venerable senyor Macià, el qual l' escoltà mentre unes llàgrimes de puríssima alegria i de beata gaudança brillaven en els seus ulls. No n'hi havia per menys. Acabava d'ésser concertat un tracte. Un tracte que col·loca el nostre President a tota l'alçada que li correspon. No és ell el President, també, del partit més laic de Catalunya? No acabdilla, ell, el lloure pensament de tots els colors de l'iris, des de l'esperitisme fins al budisme, reflexats en els mil diversos sectors de l'Esquerra Republicana de Catalunya? Doncs bé calia quedar bé amb els principis que han dirigit sempre l'actuació del partit i del seu president. Don Francesc volia fer de cap d'Estat en tot, en tot. Es clar que s'ho ha deixat pispar en moltes

coses, però en aquesta d'ara no podia pas ésser. Després de la felicitació rebuda de mossèn Berenguer, prior de Sant Jordi, per part del senyor Macià el dia del seu sant, moltes asperitats havien estat llimades. Fruit de la desaparició d'aquestes asperitats és una tímida convivència que es va accentuant cada dia més i la seguretat que actualment té el senyor Macià de la prerrogativa que li ha estat concedida. Aquesta és—i a això obeeix l'entrevista amb què hem encapçalat aquesta esplèndida informació— la del nomenament de bis-

bes per tots els llocs de Catalunya. En els centres ben informats s'assegura que no passaran tres mesos que no ho vegem convertit en realitat, car hom està preparant ja una proposta de mitres en la qual intervingrà el nostre President. Quina llàstima que no sigui abans de les eleccions! Amb els vots que li portaria per aquesta banda, potser compensaria les pèrdues que li ha portat l'actuació de les milícies dencasques! Quan ho sàpiga la Lliga, es ferirà.

J. Truyols. — S'agraeix l'adhesió. La petició passa a la secció administrativa. Capell. — Gràcies, és poc important. Curiós. — Aquesta nota podreu tornar-la a enviar, acompanyada de la vostra cèdula i un certificat de l'alcalde de barri. Aleshores potser la publicarem. Dues noies i un noi. — Agraim la simpatia i estem d'acord amb els comentaris. Pepet. — No és ben bé això. Un moro i un mico. — I el senyor de Puerto Rico? Autobús. — Adéu-siau, Torner! Rabassaire. — Ja ho saben, a casa vostra, que envieu aquestes cosetes a El BE NEGRE? Be-Lai. — És un cas com un cabàs. Anirà.

XOCOLATA Amatller ES MÉS QUE BO: ÉS EL MILLOR

EL BE...RNAT METGE

El jove poeta Francesch Matheu està escrivint el seu primer llibre de poesies, que destina a «tirar» pel premi Joaquim Folguera. No cal dir com és esperat per tots els amants de les lletres de la nostra terra aquesi esdeveniment.

En llegir les formidables diatribes llançades aquestes darreres dies pel notable «duetto» humorístico-ligüesc Brunet-Pla, dirigides contra la novel·la, el Consell de Cultura de la Generalitat de Catalunya ha convocat els membres del Jurat que ha d'atorgar aquest any el Premi Joan Crexells, igualment que als fundadors del desús dit premi per tal que de comú acord hom pugui deixar-ho córrer d'una vegada i no s'amoinin mai més per la producció novellística catalana.

Hom diu, però, que tots els esgarips del «duetto» tenen origen en la lectura de les publicacions de la «Biblioteca Política» de «Lliga Catalana». L'excés de fantasia i el devesall de lucubracions que són abocats a les planes d'aquesta biblioteca, ha desorientat els nostres mirífics polemistes.

En fer-se certa aquesta suposició, és segur que el senyor Gassol rectificaria el seu avis als jurats i als fundadors del desús dit premi, deixant sense efecte el propòsit d'anul·lació del seu atorgament.

El passat dia de Tots Sants va ésser vista la distingida escriptora pornogràfica senyora Laura Brunet dipositant una formosa corona de perpeuines damunt la tomba del senyor Sanxo Farrarons.

SALA PARÉS

DEL 4 AL 17 DE NOVEMBRE. Exposició de Pintures: M. GISPERT. Col·lecció de dibuixos del segle passat. EXPOSICIÓ DE MOBLES BADRINAS

El miting del Kursaal

EL SUBCONSCIENT MANA

Al miting del Kursaal, conegut pel miting de l'obra de govern, perquè tota l'obra de govern de la Generalitat fou feta en aquell miting, el senyor Macià, dominat pel subconscient, féu una declaració solemne: —No convé de cap de les maneres que guanyin les esquerres, perquè si guanyen, pobre República!

—Les dretes! — cridà un espectador. —Ai, sí, les dretes; ja m'enteneu.

Si aquesta equivocació l'hagués tinguda un altre, com l'hauria deixat La Humanitat! Ara, en canvi, trobarà la cosa molt comprensible i li servirà per atacar les esquerres que no són la seva.

LA POBRA LLENGUA

En el mateix miting el senyor Gassol va fer un elogi abundant de la llengua catalana. Dit així semblaria com si la llengua catalana formés també part de l'obra de govern de la Generalitat. Però abans ja s'havia encarregat el senyor Martí Barrera de prevenir el públic amb un discurs en el qual els desde luego i els sin embargos demostraven tot el contrari.

EL SENYOR GASSOL FA MÈRITS PEL TUSSÓ

Diumenge al matí al Kursaal els consellers de Treball, Sanitat i Cultura tenien de donar compte al pobbbbbbble de l'obra que han realitzat als respectius departaments. Com que això estava explicat en deu minuts, el senyor Barrera va esmerçar una hora llegint 150 articles del Codi del Treball. El senyor Dencàs, va donar una conferència sobre el cicle evolutiu de la mosca tse-tse (Tripanosoma gambiense), que acabava d'estudiar a l'Enciclopèdia Espasa. El senyor Gassol va recitar el «Don Jaume» i «Lo Ferrer de Tall» d'en Pitarrà.

Finalment, per entusiasmar una mica al públic, el senyor Gassol va parlar d'EL BE NEGRE. Va dir que en totes les revolucions els intel·lectuals deixen, en el món de la ciència i de l'art, una obra. —Els intel·lectuals 1931 — digué — deixaran El BE NEGRE. El senyor Gassol fa mèrits pel Tussó com un desesperat. Nosaltres, però, abans d'atorgar-li, aprofitant les excel·lents disposicions del conseller de Cultura, voldríem fer-nos treballar per en Carnè Ribalta o en Miquel Josep una subvenció d'uns milers de pessetes anuals.

CORREU... HI TOT!